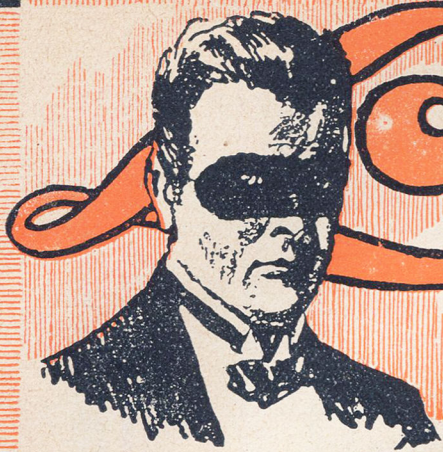


Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 995

HYPNOSE EN MISDAAD.

20 cent



Een kwartier daarna vond de politie den Heer Clync, stevig gebonden
op een bank.

NIEUWE SERIE

Hypnose en Misdaad.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE SCHRIK VAN LONDEN.

In een millioenenstad als de hoofdstad van het Britsche eilandenrijk vallen per dag zoo-veel ongelukken en misdaden voor, dat zij slechts bij honderden te berekenen zijn. Verreweg de meeste ontsnappen zelfs aan de aandacht en maar hoogst zelden wordt de naam vermeld van een man of een vrouw die tengevolge van een verkeersongeluk den dood vond.

Die man of die vrouw moet dan al van een bijzondere populariteit genieten, een beroemd beoefenaar der wetenschap zijn, een filmster, een wonder op het gebied van tennissport, of een lang gezocht en groot misdadiger.

Met de misdaden is het eenigszins anders gesteld, maar daarvan worden dan ook alleen de werkelijk indrukwekkende met naam en toenaam in de bladen vermeld. Vooral wanneer er een opzienbarende echtscheiding, een misdaad uit liefde of iets dergelijks voorvalt in de groote wereld zijn bijna alle Engelsche bladen er als de kippen bij, niet alleen om ze ruchtbaar te maken, maar om ze tot in alle bijzonderheden uit te pluizen, om en om te keeren, binnenstbuiten te halen, en ze ten-

slotte, dikwijls volkomen verdraaid, op te dischen aan een gretigluisterende en lezende massa.

Dit alles echter zou wat moeilijker gegaan zijn met de misdrijven van verschillenden aard, die in de laatste weken Londen begonnen te verontrusten. Want van die misdaden kende de politie alleen de uiterlijke gevolgen — als het ware het resultaat. De bedrivers ervan echter had zij nog nimmer in handen kunnen krijgen, en tot een rechtszaak waren die misdaden dus nooit uitgegroeid.

Het betrof een paar bankroovingen, een zeer brutale inbraak, dwars door een aangrenzend huis heen, in een fabrieksgebouw, waar juist het geld gereed werd gehouden tot uitbetaling van wekelijksche loonen en twee beroovingen op den openbaren weg, als het ware in het hartje van Londen, en waarbij de slachtoffers bedragen waren kwijtgeraakt, respectievelijk twaalfhonderd en tweeduizend pond sterling groot.

Meer nog dan de raadselachtige moord die er was geschied, en die zelf — aanstonds zal blijken waarom — tot denzelfden oorsprong

moest worden teruggevoerd, trokken deze twee aanslagen het meest de aandacht door hun geheimzinnigheid, de snelheid en de zekerheid waarmede zij gepleegd waren, maar vooral het raadselachtige feit dat men juist deze twee mannen had genomen die hun portefeuilles vol bankbiljetten hadden, terwijl dit anders nimmer het geval met hen was.

Het leek dus wel of iemand zeer nauwkeurig op de hoogte was geweest van hun voornemens, om juist in dien voor hen zoo noodlottigen nacht, met een zoo groot bedrag in hun zak, na één uur in den nacht te voet door de straten van de city te gaan.

Bij het ingestelde onderzoek, dat volgde nadat de twee mannen uit hun bewusteloosheid ontwaakt waren, hetgeen voor beiden pas een dag later geschiedde, bleek het, dat een van hen in den loop van den avond het hem ontstolen bedrag, uitbetaald had gekregen van een levensverzekeringmaatschappij, terwijl het tweede slachtoffer op dienzelfden avond het bedrag dat hij zoo spoedig weer zou kwijt-raken, gewonnen had in een clandestiene speelzaal.

Hier mocht dus met recht de zegswijze worden aangehaald: „Zoo gewonnen, zoo geronnen.” Voor dit slachtoffer had de algemeene opinie dan ook niet al te veel sympathie.

Intusschen — het feit bleef er niet minder raadselachtig en in de hoogste mate veront-rustend door. De beide op straat beroofde mannen verklaarden, volmaakt nuchter te zijn geweest, en goed bij hun zinnen. Beiden hadden plotseling een zonderlinge stoot tegen hun borst gevoeld, zonder dat er iemand te zien was, zij waren overvallen door een plotselinge duizeligheid, zij herinnerden zich, te zijn neergevallen en hoe er eenige lieden kwamen toeschieten om hen te helpen. En nu was het eigenaardige dat onder die lieden in beide gevallen een kleine man met een gitzwarten baard zich had bevonden. Na een paar seconden echter herinnerden de twee beroofden zich niets, totdat zij ontwaakt waren in het heldere bed van een of ander hospitaal.

Met de moordzaak was het zoo mogelijk nog geheimzinniger gesteld. Het betrof hier een zekere Timothy Arbuckle, dien men dood vond in zijn hotelkamer, toen een van de kelners hem zou wekken, vroeg in den morgen, teneinde een reis voort te zetten, die hij blijkbaar ondernam, want hij was den dag tevoren volgens zijn zeggen, uit Southampton, te Londen aangekomen.

Het werd een reis, vanwaar niemand terug-

keert, en de politie zocht vruchteloos maar de oorzaak van dien plotselingen dood. De geneesheeren onderzochten het lijk, en verzekerden dat de doode, een man van een jaar of vijftig, een sterk hart had gehad, stellig geen beroerte had gekregen, en zeer waarschijnlijk plotseling was gestorven, men zou bijna zeggen van schrik, want er lag een uitdrukking van afschuw en vrees op het gelaat van den man, toen men hem op zijn rug uitgestrekt op den vloer van zijn kamer vond.

De kamerdeur was gesloten, maar men vond het eenige raam op een kier staan.

Men ontdekte echter nog meer, en dat was het briefje. Hier kan inderdaad het bepalend lidwoord worden gebruikt, want dat vermalenijde briefje was al vaker gevonden en het had de politie al heel wat hoofdbrekens veroorzaakt.

Het bevatte slechts drie woorden: „Namens Mr. X.”, en dat was alles. Die drie woorden waren niet geschreven, en ook niet met de schrijfmachine getikt, maar zeer waarschijnlijk met behulp van een heel prozaischen stempel op een niet minder prozaisch stukje papier gedrukt, — ter grootte van een visitekaartje. Het was een van die stukjes karton, zooals men ze bij duizenden kan koopen in iedere stad van eenige beteekenis, en die hulp moet bieden aan den man die plotseling in de noodzakelijkheid is, een visitekaartje te verzenden en ze nooit heeft laten drukken.

Maar prozaisch of niet — die drie simpele woorden begonnen reeds heel wat schrik en ontsteltenis te verspreiden want het kartonnen kaartje dat men op de tafel in het eenvoudige logeervertrek van Mijnheer Timothy Arbuckle vond, was het vijfde van dien aard!

Ook in dit geval spande Scotland Yard zich tot het uiterste in, den sleutel van het raadsel te vinden. Zij ontdekte slechts het volgende: Arbuckle was om te beginnen niet de ware naam van den doode. Hij heette Hudson, en hij was drie dagen tevoren met een schip uit Sydney te Southampton aangekomen. Hij had lange jaren in Australië gewoond als vrijgezel, en moest daar fortuin hebben gemaakt, ofschoon hij te Londen in een zeer eenvoudig hotel zijn intrek had genomen. Dat fortuin vond men niet, en feitelijk vond men verder ook niets meer.

Hudson was dood, en hij was hoogstwaarschijnlijk vermoord, maar op welke wijze dat geschied was — niemand die het zich kon voorstellen. Men ontdekte nog afdrucken van voetstappen op de vensterbank, zoodat men mocht aannemen, dat de moordenaar zich van

het dak af had laten zakken, maar dat was dan ook het eenige.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat men dadelijk naging met wie of met wien Hudson in dien zeer korten tijd van zijn verblijf te Londen in aanraking was geweest, maar ook dit leverde niet het minste resultaat op.

Alleen was dien avond tevoren een kleine heer met een gitzwarten baard aan den hotelportier komen vragen, of een zekere Timothy Arbuckle zijn intrek had genomen in het hotel, dat aan zijn hoede was toevertrouwd, en de man had daarop naar waarheid geantwoord, dat men Mijnheer Arbuckle ieder oogenblik verwachtte, omdat hij uit Southampton telegrafisch een kamer had besteld.

Van dat oogenblik af werd het kartonnetje en werd de heer met den zwarten baard voor vrij veel Londenaars een soort van nachtmerrie.

Wie was die „Mr. X”? Zou hij blijven voortgaan op dezen weg van bloed en diefstal? Had men nog meer vreeselijke dingen van hem te verwachten? Betrof het hier eenvoudig een wraakneming?

Over dat alles dachten honderduizenden Londenaren na, en onder die Londenaren bevonden zich ook John Raffles, en zijn trouwe vriend en helper Charles Brand.

Toen zij dien morgen de zaak Arbuckle bespraken, bevonden zij zich in de eetkamer van het kleine heerenhuis, hetwelk Raffles onder den naam van Lord William Aberdeen, sedert eenigen tijd in de Cromwellstreet bewoonde.

Brand had een stapeltje bladen naast zich, waarin hij wel een half uur zwijgend had zitten lezen, en toen hij naar het ernstige, fijnbesneden gelaat van Raffles opkeek, was er zelfs niet verbazing maar schrik in zijn helderblauwe oogen.

— Het is ernstiger dan wij konden vermoeden, Edward, begon hij hoofdschuddend. En hij begon naar de sigarettenkoker te zoeken, die onder den stapel kranten verdwaald bleek te zijn.

— Dus zij hebben nog geen motief kunnen vinden?

— Nog niets!

— Dan zal men de zaak wel moeten klasseeren — geen motief — geen daden! Het blijkt intusschen dat die Arbuckle misschien of zelfs waarschijnlijk dit einde voorzien heeft!

— Waaruit leidt je dat af?

— Wel, uit twee dingen die tenminste vaststaan. Ten eerste heeft hij zijn naam veranderd, ten tweede is hij gaan wonen in een eenvoudig

hotel, dat volstrekt niet strookt met zijn rijkdom!

— Dat wil ik erkennen, maar van zijn geld heeft men niets gevonden.

— Dat neemt niet weg dat hij het gehad heeft! Het staat vast dat Hudson in Australië zeer veel geld heeft verdiend. Hij leefde er op op een grooten voet, hij had drie auto's, zes bedienden, alles inbegrepen, twee renpaarden, en een duur jacht. Hij was lid van een der duurste sociëteiten in Sydney.

— Maar als hij geld had — hoe heeft men het hem dan afgenomen? Er is geen spoor van braak ontdekt in zijn slaapkamer.

Raffles haalde zijn schouders op, en gaf ten antwoord:

— Hij zal zijn fortuin ook wel niet in constanten daar in die kleine hotelkamer hebben bewaard.

— Maar als hij het op een Bank geplaatst had, dan wordt het nog raadselachtiger.

— Het moet op de een of andere wijze zijn op te sporen, Brand, op welke wijze hij dat fortuin uit Sydney naar Engeland heeft meegenomen — want dat hij het heeft meegenomen staat vast! Toch blijf ik er bij dat hier meer aan een wraakneming dan aan een berooving moet worden gedacht. De man was immers nog wakker, toen de dood hem overviel?

— Ja. Men vond hem geheel gekleed. Het is echter zeker dat hij om één uur nog op was. Men neemt aan dat hij toen is gaan schrijven. Zijn uitgeschroefde vulpenhouder vond men tenminste op de tafel liggen, naast een enveloppe met het hoofd van het hotel er op gedrukt. Maar het velletje schrijfpapier dat hij gevraagd had — dat bleek verdwenen.

— Als men het kon terugvinden Brand — dan denk ik dat men het raadsel ook meteen had opgelost! Hoe wist men zoo zeker dat die vulpen van hem was?

— De portier had hem het ding zien gebruiken bij het invullen van het vreemdelingenboek. Het was een nog nieuwe, vuurroode, Duodolf. Het zijn dure dingen en de gasten die er komen hebben niet veel geld te missen!

— Hij had nog geen enkel kleedingstuk afgelegd?

— Geen enkel.

— En hij had immers last gegeven hem vroeg te roepen?

— Zelfs zeer vroeg — vijf uur!

Raffles zat een oogenblik in gedachte, met half dichtgeknepen oogen, en hernam toen langzaam:

— Om een uur of zes vertrekken er eenige

sneltreinen van verschillende stations naar het noorden, zoowel als naar de oostkust — vanwaar men kan oversteken naar het vaste land. Dat geeft dus niet al te veel houvast. Alleen mag men gerust aannemen, dat hij van plan was op reis te gaan. Misschien was hij wel niet eens voornemens, zich te bed te begven.

— Maar als dat al zoo is, Edward, dan blijft één zaak mij volkomen onverklaarbaar.

— Welke ?

— Hudson zat naar alle waarschijnlijkheid te schrijven, toen hij werd overvallen. In ieder geval was hij klaar wakker. Het staat eveneens vast, dat de man die hem doodde door het raam naar binnen is gekomen, want men vond de deur gegrendeld. Hoe is het mogelijk dat, die man in de stilte van den nacht, die man die zich volgens jouw opvatting achtervolgd wist, en dus op zulke dingen voorbereid moest zijn, noch het afdalen van zijn belager langs een touw of een ladder, noch het schuiven van diens voetzolen over de vensterbank, noch het opschuiven het raam heeft gehoord ?

— Ik denk wel niet dat hij dat alles gehoord heeft Brand, antwoordde Raffles glimlachend. De lieden die in dienst zijn van Mr. X. plegen niet zoo plomp te werk te gaan ! Men heeft niet het minste spoor van geweld op het lichaam van Hudson aangetroffen. Hij kan dus gedood zijn door vergift of door een of ander gas, dat natuurlijk ruimschoots den tijd heeft gehad om door een kier van het raam weg te trekken. Is mijn lezing de juiste, dan is de moordenaar dus maar alleen binnengekomen om drie dingen te doen : zich overtuigen dat het slachtofferdood was, eventueele dingen wegnemen die den toeleg zouden kunnen verraden, in dit geval dus den pas begonnen brief en het noodlottige kaartje met de drie woorden neerleggen. Het laatste natuurlijk ter afschrikking en waarschuwing — voor anderen !

— Welke anderen ? vroeg Brand verbaasd.

— Wel, andere vijanden van Mr. X. en zijn satelieten ! Ik ben er bijna zeker van Brand, dat die Hudson op de een of andere wijze verraad heeft gepleegd, en daarom gestraft is !

— Maar dat kan men toch onmogelijk zeggen van die twee menschen die neergeslagen zijn op straat en in wier binnenzakken men juist zulk een kaartje vond ?

— Zeker niet ! Ik geloof niet dat Mr. X. een wraakneming slechts ten halve volvoert, Brand. Hier was het uitsluitend om het geld te doen — en het kaartje was maar een soort van reclamekaartje, zooals de Londenaar ze bij duizenden in de bus vindt.

— Een zeer eigenaardige reclame, zeide Brand spottend.

Het bleef een oogenblik stil in het vertrek, dat met een enkel openslaand raam uitzicht gaf op den tuin, vrij groot voor dit deel van Londen, en toen begon Raffles weer, nadenkend met het zilveren fruitmesje op den rand van zijn bord tikkend :

— Ik geloof, Brand, neen ik vrees, dat wij hier te doen hebben met een nieuwe organisatie, gevaarlijker misschien dan eenige, die Londen nog heeft gekend, geregeld als een uurwerk, gevaarlijk als gif, en met een man aan het hoofd, die volmaakt gewetenloos is, buitengewoon schrander, en zelfzaam stoutmoedig. Dit is nog slechts het begin, je zult het zien !

En Raffles zou gelijk krijgen !

Want den dag daarop behelsden de bladen de bijzonderheden — voor zoover bekend ! — van een even geraffineerden als stoutmoedigen bankroof in het noorden van de stad, uitgevoerd met schijnbaar eenvoudige middelen, en die al even vreemd was als de andere misdrijven, door Mr. X. en zijn handlangers gepleegd.

Want het geld was ditmaal gestolen uit een kluis, waarvan het bestaan slechts bekend was aan drie personen — den directeur van de Bank, de President van de Maatschappij die haar beheerde en een Procuratiehouder !

Men stond hier voor een volmaakt raadsel, want slechts die drie kenden de combinatie van het slot, een zeer ingewikkeld voorwerp, en dat slot was keurig geopend met den sleutel die er op behoorde — ofschoon de directeur van de Bank dien steutel, zooals steeds vond liggen in het zilveren bakje in zijn slaapkamer, in het hartje van Londen gelegen, en in een huis, waar zeker niemand dien nacht een voet had gezet !

Toen Raffles er voor het eerst van las, fronste hij de wenkbrauwen, en zeide tot Brand, die hem het blad was komen brengen :

— Nu wordt het hoog tijd, Brand, dat wij ons eens met die zaak gaan bemoeien ! Ik gun den concurrent het bestaan — maar niet als hij van de soort van Mr. X. is ! Men vond immers zijn kaartje, dat berucht dreigt te worden ?

— Op de bovenste plank van de geopende kluis !

— Geen slachtoffers ?

— De nachtwaker ! Dood — maar geen spoor van geweld !

— En hoeveel bedraagt de buit ?

— Ruim achttienduizend pond sterling !

Raffles liet een langgerekt gefluit hooren en

zei pas na eenige oogenblikken :

— Dat is een zeer groot bedrag voor deze tijden! Brand, wij gaan aan het werk! Er wachten ons zeer opwindende zaken, denk ik. In langen tijd hebben wij niets om handen gehad!

— Juist — het was een leventje als in Abraham's schoot — geen emotie ter wereld. — ons leven kabbelde rustig voort als een stil beekje, zeide Brand sarcastisch. En welk een dankbaar onderwerp, om onze behoefte aan actie aan te koelen! Een man die lastige lieden uit den weg ruimt, zonder dat men een spoor van gewelddadigheid op hen vindt, en die midden op straat personen die toevallig geld bij zich hebben uitschudt, zonder dat er een haan naar

kraait!

— Je spot zal mij niet van mijn plannen afbrengen, Brand. Juist omdat die geheimzinnige boosdoener zoo gevaarlijk is, wil ik hem bestrijden! Bereidt je dus voor op een woelig tijdperk.

— O, ik ben altijd voorbereid op woelige tijdperken! zeide Brand, en hij slaakte een diepe zucht.

Daarop begaf hij zich naar de deur, om heen te gaan.

— Waar ga je naar toe Brand? vroeg Raffles levendig. Gij je vast een plan maken?

— Neen — mijn testament! zeide Brand, en deed de deur dicht.

HOOFDSTUK II.

HET ZWARTE HAAR.

Dien avond dineerden Raffles en Brand, zooals zij vaker plachten te doen in een niet langgeleden geopend restaurant op een honderdtal meters van Trafalgar Square gelegen, in een van de oude straten, die op dat befaamde plein uitloopen, men at er voortreffelijk, naar Fransche smaak, want de eigenaar zoowel als de chef-kok waren echte Parijzenaars — en Raffles gevoelde meer voor de fijne elegance van de Fransche keuken, dan voor het min of meer bloederig bedrijf in de keukens van zijn vaderland, waar men het vleesch liefst zoo rauw mogelijk opdiende.

Het was tamelijk vol in de groote eetzaal, maar zij wisten toch nog een afgezonderd hoekje te vinden, vanwaar men die zaal bijna geheel kon overzien.

Raffles was dien geheelen dag in zichzelf gekeerd geweest, en Brand wist maar al te goed waaraan dit was toe te schrijven.

De groote avonturier had zich nogmaals een zware taak gekozen, hij had zich een nieuw doel gesteld, en zooals altijd, wierp hij zich met al de macht van zijn verstand en zijn helder inzicht, zijn vasthoudendheid en zijn algemeene kennis, op de bereiking daarvan. Alles moest thans wijken voor dit ééne — de bestrijding van dien geheimzinnigen misdadiger, die daar zoo plotseling was opgedoken om Londen te verontrusten.

Het verwonderde Brand dan ook volstrekt niet, toen Raffles op zachten toon begon, na zeker een uur lang geen woord te hebben gesproken :

— Er is één zaak die voorloopig mijn gedachten bezighoudt, en die ik nog niet kan oplossen — hoe werkt de organisatie, waardoor het hem mogelijk werd, van tevoren te weten dat iemand veel geld bij zich zal hebben?

— Dat is zeker verbazend genoeg, beaamde Brand met een tikje leedvermaak in zijn stem, maar ik ken iets, dat nog veel verbazingwekkender is! Zal ik het eens zeggen?

— Ik verlang niets liever!

— Hoe kon die kluis in de Algemeene Landbouwbank, geopend worden met een sleutel, die op twintig mijlen afstand veilig bewaard in een slaapkamer lag, terwijl slechts drie personen de combinatie van het slot kenden?

Raffles tuurde voor eenige oogenblikken naar de ruitjes van het damasten tafellaken en antwoordde toen :

— Als wij dat wisten, dan was natuurlijk meteen de zaak opgelost. Je vraag bevat meteen het raadsel! Natuurlijk kunnen wij niet aannemen, dat een van die drie personen met opzet door medeplichtigen de brandkast heeft laten plunderen — ofschoon zoiets toch wel vaker gezien is. Het is echter in dit speciale geval zoo goed als onmogelijk een van die drie

mannen van zoiets te verdenken, wier onkreukbare eerlijkheid alom bekend is. Daarenboven weet ik dat zij allen zeer rijk zijn, zoodat er niet de minste aanleiding bestond, zich op wederrechtelijke wijze geld toe te eigenen. Wat den sleutel aangaat — er zijn twee dingen mogelijk. De dieven hebben den sleutel wel degelijk uit de kamer van den directeur gehaald, en na gebruik weer terugbezorgd — ofschoon ik voor mij dit een overdreven hoffelijkheid zou achten, of zij hebben zich in het bezit weten te stellen van den duplicaatsleutel, die in handen moet zijn geweest van den procuratiehouder. Ik meen echter te hebben onthouden, dat deze het voorwerp evenmin heeft gemist. Dan blijft een derde mogelijkheid alleen nog over — dat de bankroovers kans hebben gezien, den sleutel na te maken.

— Maar waarom hebben zij den ongelukkigen bewaker gedood ?

— Hij zal hen overvallen hebben, of alarm hebben willen maken ! antwoordde Raffles schouderophalend. Wij moeten er niet op rekenen, dat de handlangers van Mr. X. sentimentaal zullen zijn ! Zij vermoorden een mensch even zakelijk als zij een brandkast forceeren. Als de man niet lastig ware geweest, zou hij denkelijk nog wel leven.

Brand keek peinzend in zijn wijnglas, alsof hij daar wijsheid uit wilde putten, ofschoon het volkomen ledig was, en zeide hoofdschuddend :

— Het is mij volmaakt raadselachtig — en dat blijft het. Er kan toch geen sprake van zijn dat een van de drie vertrokken heeren de combinatie heeft verklapt, of er lichtzinnig over heeft gepraat met iemand van zijn personeel ?

— Zeker niet vrijwillig, Brand.

— Wat bedoel je daarmee ? vroeg Brand verrast opziende. Men kan zoiets toch niet onvrijwillig zeggen ?

— In sommige gevallen wel ! Men kan er als het ware toe gedwongen worden — door een goeden hypnotiseur ! Kijk niet zoo verwonderd, want dat verdient de zaak niet ! Ook deze dingen zijn vaker gezien. Ik zou je voor de vuist weg niet minder dan vijf gevallen kunnen opsommen, vijf processen, bij de behandeling waarvan gebleken is, dat een slimme misdadiger gebruik maakte van zijn hypnotische macht om een ander te dwingen tot het plegen van een misdaad, waarvan hij zelf de vruchten plukte — in een van de gevallen was de hij een zij ! Ik fantaseer niets, want al die gevallen zijn in het openbaar behandeld, en

je kunt er over lezen in oude jaargangen in bijna al onze dagbladen.

Opgewonden fluisterend zeide Brand :

— Maar — dat zou heel wat verklaren ! Niet alleen van deze zaak, maar ook van bijna alle andere waarbij Mr. X. betrokken is !

— Nietwaar ? hernam Raffles glimlachend. Het staat nu wel vast dat Mr. X. gebruik maakt van betrouwbare inlichtingen die hem worden verschaft betreffende de voornemens van zijn aanstaande slachtoffers. Toevallig waren geen van die, overvallen. Zulk een groote rol kan men niet aan het kanslot toekennen. Het staat dus voor mij vast dat hij steeds werkt na ontvangst van betrouwbare inlichtingen. Waar het zeer de vraag is, of het uitgekozen slachtoffer die vrijwillig zou geven, zoo wordt er een zachte dwang toegepast, die onweerstaanbaar is in verreweg de meeste gevallen.

— Maar dat blijft toch een gevaarlijk spel, Edward. Zij zijn zeer weinig in aantal, maar er bestaan toch personen, die volmaakt ongevoelig zijn voor iedere poging om hen te hypnotiseeren. Jij bijvoorbeeld !

Raffles gaf niet dadelijk antwoord, maar keek Brand aan door zijn wimpers, en zeide pas na eenige oogenblikken :

— Je geeft mij daar een tip mijn waarde, die misschien bruikbaar is ! Ik zal je woorden goed onthouden. Het is waar, dat ik geen enkel persoon heb ontmoet, die mij kon dwingen te doen of te zeggen iets wat ik niet wilde. En zelfs de grootste hypnotiseur met de sterkste wil heeft over mij geen macht.

— Jijzelf bent echter een voortreffelijk hypnotiseur, Edward — jullie zouden dus je krachten eens kunnen meten, jij en Mr. X. !

— Daartoe zou het in de eerste plaats noodig zijn, hem te ontmoeten, Brand — en die kans is helaas niet zeer groot.

Op dit oogenblik maakte Brand een onwillekeurige beweging met zijn linkerhand, kneep zijn oogen bijna dicht, en tuurde aandachtig naar het verlaten tafeltje dat dicht bij het zijne stond.

Toen stond hij op, schijnbaar om een lucifer uit den standaard te nemen, die op die tafel stond, en nam toen weer plaats.

— Wat heb je daar tusschen te vingers ? vroeg Raffles onmiddellijk.

— Kun je het zien ? vroeg Brand even zacht.

— Het lijkt op een stukje zwarte draad ! Edward — het is een haar — het is een zwarte haar, antwoordde Brand zeer opge-

wonden. De man met den zwarten baard!

Raffles nam Brand het haar glimlachend uit de vingers, bekeek het even, en zei toen, hartelijk lachend:

— Het heeft ons te pakken, Brand — jou en mij! Je geeft zeker toe, dat het wel wat al te toevallig zou zijn, als het haar dat je daar vond, afkomstig was uit den baard van den man, dien men nu al eenige keeren heeft aangetroffen, temidden van het troepje zoogenaamde helpers, die steeds onmiddellijk komen toesnellen, als er weer eens iemand op straat flauw is gevallen?

— Waarom zou het onmogelijk zijn?

— Ik zeg niet dat het onmogelijk is, maar dat men met zulke buitensporige toevalligheden geen rekening mag houden.

— Ik kan er de buitensporigheid volstrekt niet van inzien, Edward, verweerde Brand zich. Want er is immers volstrekt iets anders toe noodig, dan dat de man met den zwarten baard, vanavond aan dat tafeltje heeft gedineerd. En is dat zoo verbazingwekkend. Is dat zoo bijzonder?

Als in antwoord op deze vraag van Brand werd plotseling de deur van de restauratiezaal opengerukt door een paar heeren die daar vlak bij zaten te dineeren, en die dus een blik in de vestibulle konden slaan.

Men hoorde kreten van verbazing en nieuwsgierig werden de halzen gerekt.

— Ga eens zien wat dat is Brand! zeide Raffles zacht. Er schijnt iets gebeurd te zijn.

Brand stond dadelijk op, stak de zaal dwars over, en stond nu met een twaalf tal andere bezoekers op den drempel van de breede, geopende deur.

Een minuut of vijf later keerde hij weer terug naar de tafel, waar Raffles hem rustig wachtte, en zijn gelaat vertoonde een eigenaardige uitdrukking toen hij zachtjes begon:

— Ik zou warempel zweren, Edward dat de buitensporigheid niet zoo groot is. Er is hier een man binnengedragen die een paar minuten geleden plotseling op straat onwel werd. Er is politie bij. De man is nog altijd bewusteloos, doodsbлек, maar niet gewond. Hij heeft alleen een schram aan de wang, maar dat is zeker het gevolg van zijn val. Men heeft zijn zakken doorzocht om naar een visitekaartje te zoeken, die zakken zijn ledig, met uitzondering van een paar kleine voorwerpen, waaraan de politie niets heeft. Daar de man zeer goed gekleed is, kan men gerust aannemen, dat men hem zijn portefeuille en zijn beurs heeft ontstolen.

— Dat is zeker eigenaardig genoeg, hoewel ik nog niet kan toegeven — —

— Wacht maar even! Er is nog meer! Ik hoorde een getuige van het ongeval tot een der agenten zeggen, dat hij onder de haastig toesnellende, behulpzame lieden een kleinen man, goed gekleed met een zwarten baard had gezien.

Na deze woorden keken de mannen elkander een oogenblik zwijgend aan en toen sprak Raffles afgemeten:

— Dat verleent de zaak een ander aanzien. Dan zou het inderdaad niet onmogelijk zijn, dat — —

Hij voltooide den zin niet, maar nam het zwarte haar weer tusschen zijn vingertoppen en zeide:

— Ik mag er niet op hopen, dat je bij toeval je vergrootglas bij je hebt?

— Die hoop is gerechtvaardigd — en het is inderdaad een toeval, Edward! Nadat ik mij gekleed had voor het diner, heb ik nog die oude uitgave van de eerste stukken van Shakespeare op haar echtheid willen onderzoeken, en in de haast heb ik mijn kleine loup bij mij gestoken. Hier is ze.

Het was een klein, maar sterk vergrootend vouwbaar vergrootglas, hetwelk Brand aan Raffles toestak.

Deze had het haar op zijn opgevouwen servet gelegd, bekeek het aandachtig, en zeide na eenigen tijd:

— Het is valsch! Dat wil zeggen — het is wel degelijk een echt menschenhaar, maar het bezit geen wortel en men kan zien dat het ingeplant is geweest, als men dit vergrootglas gebruikt. Ik dacht het ook al half en half. Iemand die een haar uit zijn baard verliest — die verliest het met wortel en al! Brand, het is bijzonder jammer, dat wij niet een kwartier eerder, desnoods een half uur, in deze zaal zijn binnengekomen.

Raffles had het woord nauwelijks uitgesproken of er ontstond een groot kabaal in de vestibule, en de twee mannen gingen nu samen haastig naar de deur, en kwamen nog juist bijtijds om te zien, hoe een kleine man met een zeer fraaien, gitzwarten baard zich heftig verzette tegen twee stoere agenten, die hem ieder bij een arm vasthielden terwijl een opgewonden menigte poogde, achter hunne ruggen de vestibule van het restaurant binnen te dringen, ofschoon de verschrikte en verontwaardigde portier alles in het werk stelde om dit te beletten.

— Laat mij los, vervloekte ezel, bulderde

de kleine, gebaarde man woedend. Ik verzeker jullie dat ik hier werk van zal maken! Ik zal mij onmiddellijk beklagen op de Grieksche legatie!

— Een Griek? zeide Raffles zacht. Dan zal hij natuurlijk Paleologos of Caravanoulos heeten!

— Je zult mijn arm nog breken, jij geweldenaar bleef de kleine man voortschreeuwen! Mijn naam is Paleologos, en ik zal nu aanstonds naar mijn legatie gaan!

— Zeide ik het niet? fluisterde Raffles zacht. En ik geloof zoowaar dat de man gelijk heeft ook! Hij spreekt het Engelsch met een verschrikkelijk accent, met een mes te snijden, en ik geloof dat ik zijn gezicht ook ken!

Raffles wilde reeds een stap naar voren doen om zich bekend te maken en den kleinen baardman bij te staan, toen een andere bezoeker hem reeds voor was, die hij herkende als een lid van de Windsor Club, en die op rustigen toon tot de agenten sprak:

— Deze heer heeft gelijk, mannen, en ik sta voor hem in. Ik ben Sir Reginald Browning, lid van de Windsor Club. Hier is mijn kaartje. Deze heer is inderdaad een lid van de Grieksche legatie, en zijn naam is Paleologos.

De agenten schenen een oogenblik te aarzelen.

Een hunner bestudeerde het kaartje, en de andere weifelend, zonder nog den heer met den baard los te laten:

— Maar — getuigen hebben hem gezien, op de plek waar zoeven een aanslag is gepleegd.

— Er zijn meer mannen met zwarte baarden in Londen! hernam Sir Reginald kalm. Jullie kunnen immers de legatie opbellen? Vraag om een beschrijving te geven van Mijnheer Paleologos dan zullen jullie dadelijk verplicht zijn, hem te laten gaan — en jullie verontschuldigen aan te bieden!

Dit scheen den agenten een goede oplossing, en een hunner trad het hokje van den portier binnen, waar zich een telefoon bevond.

Hij kwam met hangende pootjes spoedig weer terug, en zeide, herhaaldelijk aan zijn helm tikkend:

— Het is in orde Mijnheer! U ziet er precies uit volgens de beschrijving. Alleen — zoudt U nog even den mond willen opendoen?

Onwillig en nog brieschend van verontwaardiging opende de gearresteerde zijn vrij groote mond met de dikke lippen, de agent wierp een vluchtigen blik in en zeide, luid genoeg om op straat te worden gehoord:

— Vier groote tanden in de benedenkaak

rechts en drie tanden die er niet zijn in de bovenkaak links. Het klopt mijnheer, en wij vragen U verschooning. Wij hebben ook alleen maar gedaan wat onze plicht was. En ik kan U nu we vast zeggen dat er heel wat meer kleine heeren met zwarte baarden in Londen gearresteerd zullen worden. Wij zullen er net zoo ang mee doorgaan tot wij den goeden te pakken hebben.

— Dat is nu juist hun truc! fluisterde Raffles Brand in het oor.

De Griek streek woedend de plooiën uit zijn jas, liet zich zijn hoogen hoed geven, die in de worsteling was afgevallen, dreigde, dat hij schadeloosstelling zou eischen en stapte toen in de houding van een overwinnende vechthaan de vestibule weer uit en naar buiten.

— Wat is hun truc? vroeg Brand, toen de rust weer teruggekeerd scheen te zijn.

— Hun middel om verwarring te stichten! Zij weten heel goed, dat er tal van verkeerde arrestaties zullen plaatsvinden, en dat moet de politie op een dwaalspoor en in verwarring brengen! Natuurlijk heeft dit zijn grenzen, en dan zullen zij den kleinen man met den zwarten baard uit de circulatie terugnemen en hem vervangen door een kaalhoofdige of iemand wiens haar rood is!

— Intusschen is dit het zooveelste geval, Edward. En het begint er naar uit te zien, dat de reeks nog lang niet gesloten is! Welk middel zouden zij toch te baat nemen om hun slachtoffers zoo snel bewusteloos te maken? Er is reeds een paar malen sprake geweest van een zonderlingen schok, die door het slachtoffer ter hoogte van het maagkuiltje gevoeld wordt, zonder iemand hem aanraakt.

— Ik weet niet wat het is, Brand, moest Raffles bekennen. Ik kan alleen maar vermoeden dat er electriciteit bij te pas komt. Er is misschien een sterke ontlading die den drager van het toestel zelf niet deert. Het is echter zeer goed mogelijk dat ik mij vergis en dat het nog iets anders is — iets wat wij niet kennen. In elk geval is de uitwerking krachtig genoeg om een sterk man bewusteloos te maken.

Zij waren naar hun tafeltje teruggekeerd en op een wenk van Raffles, riep Brand een kelner en betaalde hem.

Raffles was in diepe gedachten verzonken, toen de beide vrienden het Restaurant verlieten, en hij had nog geen woord gesproken, toen zij beiden het Carrick Theater bereikten, waar zij een nieuwen acteur wilden gaan bewonderen, die voor het eerst een rol van be-

teekenis zou vervullen in een van Shakespeare's drama's.

En gedurende de voorstelling kunnen de gedachten van den grooten avonturier ook niet onafgebroken bij het meesterwerk van den grooten dichter zijn geweest, want niet zoodra stonden zij weer op straat, omstreeks twaalf uur in den nacht, of Raffles nam Brand onder den arm, en fluisterde hem in:

— Ik geloof dat ik het middel al gevonden heb, Brand, om wat nauwer in aanraking te

komen met Mr. X!

— En hoe ben je op dat middel gekomen? vroeg Brand verbaasd.

— Door de woorden van Bianca, in het Tweede Tafereel van „De getemde feeks” mijn waarde, was het raadselachtige antwoord van Raffles, en daarmede moest Brand het voor dien avond stellen, want plotseling en opgewekt ging Raffles over tot een geheel ander onderwerp.

BATCO DE **WERELD** **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK III.

DE RUSSISCHE JUWELIER.

Londen telde sedert eenige dagen onder hare gasten een bewoner uit het onmetelijke Sovjet-rijk die zijn intrek had genomen in het Portsmouthhotel, niet lang tevoren geopend door een ondernemend Schot, op nog geen tien minuten afstand van den Tower.

De naam van dezen Rus was Alexander Kjellof en als men hem zoo zag, zou men niet spoedig aannemen, dat hij een man was, die millioenen verhandelde per week, want hij zag er vrij slordig en ook niet heel erg smakelijk uit met zijn lang, vettig, slecht gekamd haar, zijn nagels in rouw, zijn steeds half opgengeknoopt vest en zijn confectiekleeren.

Maar het was bekend geraakt, dat Mijnheer Kjellof voor eenige millioenen roebels juweelen had te verhandelen, waarvan de herkomst niet recht duidelijk was, maar waarvan althans een deel behoord moest hebben aan leden van de uitgemoorde Tsarenfamilie.

Een groot deel van de prachtige steenen waren 2 dagen te zien geweest in de sterk bewaakte en „onneembare” vitrine van een zeer bekend juwelier in Bondsstreet, en toen was de Londenaar voldoende op de hoogte gesteld, en mijnheer Kjellof was een soort van beroemdheid geworden.

Hij zelf scheen daar al heel weinig van te bemerken, en als hij het al bemerkte dan trok hij het zich in het geheel niet aan, want hij slofte maar op zijn scheefgelopen schoenen, met zijn wandelstok in de op den rug gevouwen handen en het hoofd naar den grond gewend, door de straten, maakte hoogstzelden gebruik van een taxi, maar daarentegen veel van bus of underground, rookte zwarte, blijkbaar zeer zware sigaren, spoog links en rechts naast zich en scheen zich van heel Londen geen sikkepit aan te trekken, ofschoon hij wel degelijk ijverig zocht naar bewoners uit die stad die geneigd zouden zijn, hem een deel van zijn fonkelende bezittingen af te koopen.

Het was trouwens al spoedig genoeg bekend geworden dat die diamanten niet zijn eigendom waren, maar dat hij optrad als vertrouwensman van een Syndicaat, dat zijn zetel had in Moskou

en waartoe eenige Volkscommissarissen zouden behooren.

Hij ontving op zijn hotelkamers slechts zeer weinig bezoekers, waaronder eenige Russen waren geweest, en hij scheen ook niet de minste behoefte te gevoelen, zich meer kennissen en vrienden te maken dan met het oog op zijn beroep nu eenmaal onvermijdelijk was.

Men zag hem eens en daarna nooit meer in een loge van het Olympic, waar hij maar tot aan de pauze bleef, en toen scheen hij al meer dan genoeg te hebben van de beenen der zestig koor- en dansmeisjes, die notabene de trots waren van heel Londen, van den komiek, die duizend pond sterling per week verdiende, en van de zangeres, die het met iets minder moest doen.

Daarentegen had hij zich dadelijk een vast koffiehuis uitgezocht, waar men hem iedere avond kon vinden, en waar hij, steeds zwijgend, eindeloze partijen domino-speelde met een even zwijgenden Rus, die hem in morsigheid volstrekt niets toegaf, en hem daarin zelfs nog overtrof.

Het was een onderneming van een Duitscher, en men kon er Sauerkraut, Munchener Bier en zelfs Lebkuchen krijgen, gerechten en dranken, waarop de Juwelier uit Moskou verzot scheen te zijn.

Men had hem eenige keeren op de diamantbeurs gezien, waar hij geïntroduceerd was door den Vice-President, maar hij scheen zich niet geheel en al thuis te gevoelen temidden van deze deftig gekleede heeren met hun monocles en gouden brillen, en dat was ook niet zoo verwonderlijk voor een man, die het begin van de Revolutie niet alleen had gekend, maar er ook aan had deelgenomen.

Voor de omwentelling begon was mijnheer Kjellof loopjongen bij een kruidenier geweest, tijdens de revolutie was hij loopjongen van een Volkscommissaris en daarna was hij juwelier — en waarschijnlijk nog heel wat meer.

Hoe hij die kennis van juweelen had opgedaan — bleef in het duister — maar hij bezat die kennis — dat stond als een paal boven water.

Mijnheer Kjelloff kon ongeveer een week in de Engelsche hoofdstad vertoefd hebben, toen hij op een laten namiddag, juist toen hij op het punt stond naar zijn geliefd Munchener en zijn aangebeden zuurkool te verhuizen, het bezoek werd aangekondigd van een hem geheel onbekend man, die hem dringend wenschte te spreken over een juweelenaankoop.

Kjelloff luisterde zwiiggend naar den kelner, in zijn gebukte, karakteristieke houding, en met zijn hoed al op het hoofd, en bromde ongeduldig in erbarmelijk Engelsch.

— Maar als het voor zaken is — waarom komt die man dan niet op het uur dat ik daarvoor heb vastgesteld? Hij had bijna den geheelen middag tot zijn beschikking gehad. Ik heb nu geen lust om nog iemand te ontvangen.

— Hij zegt dat hij uit Manchester komt en onmogelijk eerder hier kon zijn, Mijnheer, zeide de kelner.

Kjelloff gromde nog iets voor zich heen, wierp nijdig zijn hoed op de tafel, en vroeg toen:

— Is die bezoeker alleen? Je weet dat ik niet verkies, meer dan één zakenman tegelijk te ontvangen. Men moet wat voorzichtig zijn in dezen tijd, en ik verzoek je ook in de buurt te blijven — jij of een van je collega's. Als hij diamanten wil zien, zal ik wel schellen, dan kan de gerant ze persoonlijk uit de safe naar mijn kamer brengen. Naar den duivel met dit vak — ik had het nooit moeten kiezen. Hoe ziet de man er uit?

— Wel — als een juwelier! antwoordde de kelner verbluft. Keurig gekleed, en hij is met een duren wagen gekomen!

— Vooruit dan maar — ik denk dat ik hem spoedig weer wegstuur, zeide Kjelloff knorrig.

De kelner verdween, en niet zoodra was de deur dicht, of de Rus trok een lade open van een tafel die tusschen de beide vensters stond, nam daar een geladen revolver uit, liet het wapen in zijn zak glijden, en nam toen plaats naast die tafel, terwijl hij in zichzelf bromde:

— Men kan nooit weten!

Eenige minuten later naderden er schreden, er werd geklopt, de deur ging open en de kelner liet den bezoeker binnen, een rijzig man van een jaar of vijfenvijftig, met grijzend haar, en oogen van een groenachtig grijze kleur, half verborgen onder dikke oogleden en borstelige wenkbrauwen.

Van zijn uiterlijk had de kelner niets teveel gezegd, want hij was inderdaad keurig gekleed, hij had een wandelstok met gouden knop bij zich, hij droeg glacé handschoenen, parelgrijze slobkousen, en zijn kleermaker moest tot de

beste van Londen behooren.

Hij boog zwiiggend voor Kjelloff, en nam hem scherp op, terwijl hij wachtte tot de kelner weer vertrokken was.

Het onderzoek scheen hem tevreden te stellen, en begon op een zachten, beschaafden toon:

— Ik weet wel dat ik buiten mijn boekje ga, mijnheer Kjelloff en ik vrees zelfs dat ik U ophoud, maar mijn tijd is zeer beperkt, en ik kon vanmiddag onmogelijk komen. Mijn naam is Bernard Clinch, en ik ben in Manchester, mag ik wel zeggen zeer bekend. Ik bezit, daar een van de grootste juwelierzaken. Een van mijn collega's hier te Londen telegrafeerde mij, dat U althans hedenmorgen nog in het bezit waart van 40 geslepen diamanten van verschillende grootten, die uitstekend geschikt zouden zijn, om er een collier van te maken. Daar een van mijn beste klanten, die schatrijk is, sedert een paar weken den wensch te kennen geeft om een diamanten halssnoer te koopen, wat afwijkt van de gewone soort, heb ik den eersten den besten trein genomen — alleen maar betreurend dat die mij niet eerder hier kon brengen! Hebt gij die steenen nog?

Kjelloff had aanvankelijk toegelusterd in de houding die hem eigen was, het hoofd voorovergebogen.

Maar zijn zakeninstinct waarschuwde hem, naar het scheen, dat hier een goede slag te doen was, en naar mate zijn bezoeker verder sprak, hief hij het hoofd hoog op, totdat hij hem tenslotte vol in het gelaat zag.

En niet zoodra had hij den blik ontmoet van den bezoeker, of zijn eigen oogen begonnen op een eigenaardige wijze te flakkeren en onzeker heen en weer te gaan over het gladgeschoren gezicht van Mijnheer Clinch, totdat zij zich weer onweerstaanbaar bleven vasthechten aan de groengrijze oogen van den man die daar tegenover hem stond.

Het scheen dat Clinch van de verandering die er op het gelaat van den Rus plaatsgreep, niets bemerkte. Op vriendelijken beleefden toon zeide hij, half uitnoodigend, half bevelend:

— Zoudt U niet liever plaatsnemen, Mijnheer Kjelloff?

Zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken, viel Kjelloff meer dan hij neerzat op dien stoel die het dichtst bij hem stond, maar Clinch hernam op zijn wat slependen toon, en zonder zijn oogen van die van den Russischen juweelhandelaar af te wenden:

— U moest liever op dien stoel bij het venster gaan zitten.

Kjeloff kwam, ditmaal wat langzamer weer uit zijn zittende houding overeind, en ging naar den hem aangewezen stoel, blijkbaar met tegenzin, maar hij deed het dan toch, de oogen voortdurend gericht op het glimlachende gelaat van den diamanthandelaar, waarin twee oogen onbewegelijk staarden, die alles behalve glimlachten, maar met een demonischen gloed zich in die van den Rus schenen te boren.

En daar zat Kjeloff nu, op den hem aangewezen stoel, met zijn rug naar het raam, en met een strakke, wezenlooze uitdrukking op zijn gelaat, die al spoedig overging in die van volslagen willoosheid.

Zijn stem had een eigenaardigen, doodschen klank, toen hij vroeg:

— En wat is nu eigenlijk de reden van uw bezoek, mijnheer — mijnheer — hoe was de naam ook?

— Clinch — Bernard Clinch! antwoordde de bezoeker, steeds met denzelfden vreemden strakken glimlach op zijn gelaat.

Hij was opgestaan, kwam een paar stappen nader bij den ander, en vervolgde op zachten, doch doordringenden toon:

— Ik kom U bezoeken — om juweelen van U te koopen. Waar zijn die op het oogenblik? In de safe van het hotel nietwaar?

Kjeloff streek zich met een vermoed gebaar over het voorhoofd en hij moest zich blijkbaar tot het uiterste inspannen om het antwoord te vinden op die vraag.

Toen hakkelde hij met doffe stem:

— Het is zonderling — ik gevoel mij zoo beklemd! Ik geloof dat ik mij onwel ga gevoelen. Ik zal —

Hij kwam met moeite overeind en het scheen alsof hij naar de deur wilde loopen, misschien om een kelner te schellen, maar onmiddellijk klonk de zachte, rustige en toch zoo doordringende stem van Clinch weer, die beval:

— Ga weer zitten, Kjeloff. Wij hebben te praten.

Kjeloff nam opnieuw plaats, met een zekere overhaasting, en zijn lippen begonnen op een eigenaardige wijze te trillen, terwijl hij een paar malen met de oogen knipperde.

— Zijn de juweelen in de safe? herhaalde Clinch, nog wat naderbij schuivend.

— Ja! klonk de zwakke stem van Kjeloff.

— Gij kunt ze mij dus dadelijk toonen?

— Dat spreekt — vanzelf. Maar — er moeten getuigen bij zijn. —

— Dat kan ik mij voorstellen! hernam

Clinch glimlachend. De zaak is — dat ik wel wat heb getwijfeld aan Uw missie hier in onze stad! Er wordt veel gezwendeld met Russische juweelen. Gij zult dit zelf ook wel weten?

Kjeloff knikte bevestigend, en deze kleine beweging scheen hem de grootste moeite te kosten. Het was duidelijk dat hij zich moest inspannen, om zijn oogen open en zijn gedachten bij elkander te houden.

Onverstoorbaar echter ging Clinch voort:

— Ik zou wenschen dat gij nu volkomen wakker waart, Kjeloff. Gij maakt een wat slaperigen indruk. Herstel U, en wordt wakker!

Op hetzelfde oogenblik veranderde het geheele gelaat van den Rus, hij keek wat verdwaasd om zich heen, lachte schaapachtig, wreef zich de oogen uit, en mompelde:

— Neem mij niet kwalijk, het kwam mij voor alsof ik een oogenblik buiten westen was! Hoe vreemd!

— Het komt misschien van de warmte, Mijnheer Kjeloff zeide Clinch zoetsappig. Gij stond op het punt, den gerant te verzoeken, met uw juweelen uit de safe hier te komen, en ze mij te toonen.

— Allerzonderlingst — daar kan ik mij niets van herinneren! stotterde Kjeloff, zijn lippen met zijn tong bevochtigend. Maar nu schiet het mij te binnen. Gij zijt Mijnheer Clinch uit Manchester, de bekende juwelier. Het betreft hier een twintigtal diamanten van het zuiverste water, die gij wilt hebben om er een collier van te maken.

— Zoo is het! hernam Clinch. Laten wij dus wat spoedig handelen, want ik heb niet veel tijd. Wees dus zoo goed en telefoneer even met den gerant.

En Kjeloff deed, wat hij al een paar malen had gedaan tijdens zijn verblijf. Hij nam de kamertelefoon van den haak, en verzocht de gerant, het kistje juweelen op zijn kamer te willen brengen.

Er verliepen enkele minuten, toen werd de deur geopend, en de gerant van het hotel, een nog vrij jong man, krachtig gebouwd, trad binnen, met een vrij groot, ijzeren kistje onder den arm.

Hij plaatste dit zonder een woord te zeggen tusschen de beide mannen in op tafel, en trok zich toen bescheiden een weinig terug, na den bezoekers scherp te hebben opgenomen, hetgeen deze blijkbaar niet was ontgaan.

Kjeloff had intusschen zijn sleutelbos tevoorschijn gehaald, zocht er een sleutel uit, en opende het ijzeren kistje.

Het bevatte een groot aantal pakjes, som-

mige in vloeipapier gewikkeld, andere die lederen of houten etui's bevatten en hij begon zorgvuldig de meeste van die pakjes los te wikkelen, die verschillend gekleurd waren, en spreidde voor de glinsterende oogen van zijnen bezoeker een ware schat ten toon van de fraaiste diamanten die men maar bijeen kon zien, aan robijnen, smaragden, turkooizen en andere edelsteenen, verreweg de meeste door bekwame hand geslepen.

Op een lap zwart fluweel die zich eveneens in het kistje bevond, spreidde Kjelloff met een teederheid als van een moeder de kostelijke diamanten uit, die fonkelden door het zonlicht dat schuin door een der ramen naar binnen viel.

En terwijl hij zoo keek en bestudeerde kwam er eensklaps een vreemde trek op het gelaat van Clinch, en hij hief langzaam het hoofd op, en keek Kjelloff met een duisteren, eigenaardigen glans in zijn oogen aan.

Toen glimlachte hij weder, ging voort met zijn onderzoek en na een kwartier ongeveer sprak hij het eerste woord:

— Mijn waarde heer Kjelloff — gij doet goed, deze steenen in een safe te bewaren, en geen bezoekers geheel alleen te ontvangen.

— Ik ben altijd gewapend! zeide Kjelloff met een zuurzoet lachje.

— Dat is dikwijls niet voldoende! Nu, ik heb Uw schatten bewonderd en ik maak er U mijn compliment over. Gij ziet deze twintig diamanten? Houdt ze afzonderlijk — over deze steenen zullen wij thans eens gaan onderhandelen! Het zal wel niet noodig zijn, dat deze heer daarbij tegenwoordig is!

— Daarover moet mijnheer Kjelloff beslissen, zeide de gerant uit de hoogte.

— Maar Kjelloff had alle diamanten en andere sieraden al weer in het kistje gedaan, de twintig uitgezochte steenen in een afzonderlijk pakje, sloot het nu weder en zeide vriendelijk tot den gerant:

— Gij kunt alles weer wegsluiten, waarde heer. Mijnheer Clinch heeft nu wel gemerkt, dat ik geen bazargoed tracht te verkoopen.

De gerant haalde met een nauwelijks merkbare beweging zijn schouders op, nam het ijzeren kistje, dat een waarde omsloot van bijna 80.000 pond sterling, als een eenvoudig sigarenkistje onder den arm en verliet het vertrek weer, na den bezoeker een korten hoofdknik te hebben toegeworpen.

Niet zoodra was het geluid van zijn stappen versorven, of Clinch bukte zich weer naar Kjelloff toe, keek hem strak en diep in de oogen,

en zeide met grooten nadruk:

— Ik denk dat wij wel spoedig tot een vergelijk zullen worden, mijn waarde Heer Kjelloff. Wat zoudt gij mij vragen voor die twintig uitgezochte diamanten?

Zonderling genoeg scheen de Rus niet dadelijk met zijn antwoord gereed te zijn.

Zijn gezicht kreeg weer dezelfde, wat wezenlooze uitdrukking van daareven, zijn stem haperde een paar malen voor hij uitbracht:

— Mij dunkt — het is een keurcollectie — ik zou zeggen dat 200 pond — —

— Per stuk? vroeg Clinch, zonder zijn grijs-groene oogen van die van den ander af te wenden.

Welneen — voor, voor alle twintig!

En om de lippen van Clinch vertoonde zich dezelfde wrange glimlach van zooeven.

— Dat is natuurlijk een vergissing van U, Mijnheer Kjelloff! Dat is een belachelijk lage prijs, Kijk mij eens goed aan — neen, tracht niet Uw blik af te wenden. Ik wil dat gij mij blijft aanzien! Zoo is het goed! Hoe gevoelt ge U?

Kjelloff maakte een beweging met de lippen, maar hij was ternauwernood verstaanbaar toen hij mompelde, zijn trillende vingers na zijn voorhoofd brengend:

— Het is mij — ik gevoel mij wat duizelig!

— Het is geen duizeligheid, Kjelloff — het is slaap! sprak Clinch afgemeten. Ik wil dat gij slaapt, verstaat gij?

Er kwam een hikkend geluid dit de borst van den Rus en hij zakte met een slappe beweging wat omlaag op zijn stoel, terwijl zijn achterhoofd tegen den rand van het meubel bonsde.

Clinch bewoog even de vingers van zijn rechterhand voor de starende oogen van den Rus, liet een tevreden lachje hooren, trok zijn stoel tot vlak voor dien van Kjelloff, en begon zacht maar duidelijk:

— Luister, Kjelloff. Wat ik je nu ga zeggen is een bevel. Ik weet dat je het goed onthouden zult. Luister dus, en vergeet vooral niets.

Er liep een soort van rilling over het strakke gelaat van den Rus en hij gaf geen geluid. Zijn oogen waren als vastgezogen aan de grijs-groene, daar vlak bij zijn gezicht.

Op denzelfden toon ging Clinch voort:

— Het is nu Maandag. Je zult op Woensdagavond om acht uur het kistje met juweelen opvragen van den gerant. Nauwkeurig om half negen moet je met dat kistje dit hotel verlaten, en je begeven naar den hoek van Pall Mall en de Regentstreet, waar een grijs-geschilderde auto zal wachten. Je zult in dien

auto stappen, en daarin een man aantreffen, wien je dadelijk het kistje moet afgeven, en met wien je een korte rit zult maken naar een bestemming — die mijn zaak is En zeg nu dat je mij goed begrepen hebt.

— Ik heb U goed begrepen, herhaalde Kjelloff met een eigenaardig hoog stemgeluid.

— Herhaal dan mijn opdracht.

— Ik zal in den avond van Woensdag, dat is overmorgen, om acht uur mijn kistje met juweelen opvragen van den gerant. Nauwkeurig om half negen zal ik met dat kistje dit hotel verlaten, en mij begeven naar den hoek van Pall Mall en Regenstreet, waar een grijze auto mij zal wachten. Ik zal in die auto stappen en het kistje overhandigen aan den man dien ik daarbinnen zal aantreffen. Vervolgens zal ik met hem mederijden naar — naar —

— De rest doet er niet toe, hernam Clinch kortaf.

Hij was opgestaan, keek met een soort

minachtend medelijden neer op den gehypnotiseerden juwelier en zeide, zijn hoed opnemend van de tafel:

— Over een half uur zul je ontwaken, en dan zul je volstrekt niets meer weten van wat ik je hier bevolen heb — maar Woensdagavond zal een onweerstaanbare macht je dwingen, mijn bevel op te volgen!

Hij liep op de deur toe, greep den knop, draaide zich nog eens om, en herhaalde zonder eenige stemverheffing:

— Over een half uur, Kjelloff, zul je ontwaken en alles vergeten zijn!

Hij draaide de deurknop om, was met een paar katachtige stappen op de gang en sloot de deur.

En toen er van zijn stappen niets meer te hooren viel, kwam Mijnheer Kjelloff overeind, luisterde even, en begon toen lang en bijna onhoorbaar te lachen.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK IV.

DE MAN MET HET MASKER.

Om acht uur in den avond van Woensdag ging Mijnheer Kjelloff met de lift naar omlaag in zijn hotel, klopte in de vestibule gekomen op de deur van het fraai gemeubelde kantoor van den gerant, en verzocht deze zijn safe te openen, en hem het kistje met juweelen te geven.

De gerant zette een eenigszins verbaasd gezicht, want het was wel een zonderlinge tijd, om zich met zaken bezig te houden, maar hij aarzelde toch geen oogenblik, ontsloot de brandkast, een vrij groote, moderne Shetwood en overhandigde Kjelloff het ijzeren kistje.

Terwijl deze het aannam, vroeg de gerant, na hem een blik te hebben toegeworpen:

— Gij gevoelt U toch goed, Mijnheer Kjelloff? Het komt mij voor, dat gij een weinig bleek zijt.

— Ik gevoel mij volmaakt goed — en alleen een weinig zwaar in het hoofd, antwoordde de

Rus glimlachend. Het is mogelijk dat ik nog niet gewend ben aan het zware Engelsche bier!

— Is het onbescheiden als ik u vraag wanneer gij zult terugkomen?

Kjelloff streek zich met de hand over het voorhoofd en gaf ten antwoord:

— Dat kan ik niet met zekerheid zeggen! In ieder geval zal het nog wel voor middernacht zijn.

Maar — U houde mij de opmerking ten goede — is het geen vreemde tijd om met zulke kostbare juweelen door Londen te trekken? Ik weet dat wel dat ik mij niet met uw zaken mag bemoeien, maar....

— O, bekommer U daarom niet! mompelde de juwelier vaag. Het komt alles in orde. Er is geen sprake van gevaar.

— Wilt gij een auto van het hotel hebben?

— Zeker niet — ik heb mijn eigen wagen! Adieu, mijnheer!

Kjeloff had het ijzeren kistje niet zonder moeite in een groote actentasch van krokodillenleder geperst, klemde die onder den arm, en verliet met een hoofknik het kantoor van den gerant, die hem even hoofdschuddend nakeek. En toen met een zachten uitroep van ongeduld en afkeuring weer plaatsnam voor zijn groot schrijfbureau.

Hij stond echter dadelijk weer op, alsof hem iets inviel, trad in de vestibule, liep haastig op de groote draaideur toe, die naar de kleine voorhal voerde, en zag door een der ruiten hoe Kjeloff juist op een auto toeliep, die er uitzag als een dure luxewagen uit een verhuurinrichting, met een krachtig gebouwen chauffeur in bruin laken achter het stuurwiel.

Voor zoover hij kon zien was het juist dezelfde wagen en ook dezelfde chauffeur waarvan Kjeloff wel meer gebruik had gemaakt, ofschoon niet vaak, en eenigszins gerustgesteld keerde hij naar zijn werkkamer terug.

Kjeloff intusschen zat in een hoek van den ruimen wagen gedoken.

De rit duurde ternauwernood tien minuten.

De breede Pall Mall met zijn prachtige, oude heerenhuizen, en zijn vierdubbele rij boomen, die kaarsrecht uitloopt op het koninklijke paleis, lag daar bijna geheel verlaten op dat uur.

Op den hoek van een smalle zijstraat, stond de wagen stil en Kjeloff stapte er uit, en ging tevoet verder, met zijn zware tasch onder den arm gekneld.

En zijn feitelijk maar twee hoeken aan de kruising van Pall Mall en Regentstreet, want rechts strekt zich het Waterloo Place uit.

Overigens viel er volstrekt niet te aarzelen, want er is op die plaats een goede verlichting en Kjeloff zag onmiddellijk een groote, grijsgelakte auto staan, een vier-portierswagen en zeer waarschijnlijk een duur meubel uit een goede fabriek.

Zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken liep hij er op af, opende het achterst portier aan den kant vanwaar hij naderde, scheen toen pas een oogenblik te weifelen, keek links en rechts, en gaf toen naar het scheen gehoor aan een onweerstaanbaren drang, die hem als het ware den wagen binnenzweept.

Er was een plafondlamp, die echter niet brandde.

De wagen was zoo opgesteld, dat het licht der lantaarns ook niet naar binnen kon vallen. Tenslotte leunde de man die daar zat zoover mogelijk achterover, en had den bree-

den rand van zijn vilthoed over de oogen getrokken.

Kjeloff zat nog niet, of hij had reeds den man den tasch met het ijzeren kistje erin gegeven, met de woorden:

— Ziehier — ik geef U dit, mijnheer!

De man met het onzichtbare gelaat had de tasch aangenomen, opende de knippen, haalde het kistje gedeeltelijk tevoorschijn, knikte tevreden, en mompelde:

— Het is goed zoo! Gij hebt toch zeker den steutel?

— Een sleutel? Neen — een sleutel heb ik niet! hakkelde de Rus, die in zijn hoek was neergevallen.

De ander slaakte een uitroep van ongeduld, haalde toen de schouders op, en zei, half voor zich heen:

— Daar had hij toch zeker wel aan kunnen denken, die ezel. Nu, het zal een half uur meer werk kosten en dat is alles.

Hij tikte met den ring die een zijner vingers versierde tegen de voorruit, en dadelijk zette de auto zich in beweging.

De chauffeur had blijkbaar zijn instructies gekregen, want hij aarzelde nergens, maar reed aan een stuk voort, bijna drie kwartier aan één stuk, meestal in een Noordelijke richting, totdat de wagen aan een der voorsteden in een vrij breede laan, stilhield voor een klein, afzonderlijk liggend huis, aan alle kanten door een tuintje omgeven, een van die voorstad huizen zooals men te Londen bij tienduizenden vindt.

Al dien tijd was er geen enkel woord gewisseld.

— Wij zijn er! sprak de begeleider van Kjeloff op zachten toon, terwijl hij het portier opende, uit de auto stapte, met het kistje onder den arm en den Russischen juwelier behulpzaam was bij het uitstijgen.

Zonder ook maar aan tegenspraak te denken volgde Kjeloff zijn vreemden metgezel langs het smalle tuinpad naar de voordeur, terwijl de grijze auto langzaam verder reed en verdween.

De man met den vilten hoed had de sleutel tevoorschijn gehaald, ontsloot de huisdeur, deed ze weer dicht en maakte toen pas licht.

Het huis was klaarblijkelijk splinternieuw. Men rook er nog de versehe verf, de kalk en het gips.

Van meubelen was niet veel te zien, zoo min in de smalle vestibule als in de kamer waar de metgezel van Kjeloff dezen nu deed binnengaan.

Wel hingen er zeer dikke gordijnen voor de ramen die zeker ieder lichtschijnsel, hoe gering ook, moesten beletten, van buiten af zichtbaar te zijn.

Nu pas zette hij zijn hoed af, en Kjelloff zag een vrij krachtig gebouwd man van een onzekeren leeftijd, en wiens gitzwart haar hoogstwaarschijnlijk geverfd was, maar het was ook niet onmogelijk dat hij een pruik droeg. Hij had een geelachtige tint die hem een ziekelijk voorkomen gaf, maar zijn schouders waren breed, zijn ledematen kaarsrecht — hij had het geheele voorkomen van den man die zich jarenlang heeft getraind.

De zwarte oogen hadden een onaangename, stekenden gloed, en vooral de mond met zijn dunne, scherpgeteekende lippen wees op een wreeden, hardvochtigen en nietsontzienden aard.

Hij wees Kjelloff zwijgend op den eenigen stoel dien het vertrek rijk was, raadpleegde zijn horloge, trommelde wat ongeduldig op het ijzeren kistje, en wierp toen pas een langen, duisteren blik op den juwelier, die slaperig scheen te zijn en met moeite zijn gapen bedwong.

Er verliepen ongeveer tien minuten, toen klonk weer het geluid van een sleutel die in de huisdeur werd omgedraaid, en de man bij het kistje mompelde:

— Eindelijk!

De deur ging open, en er trad iemand binnen, in een keurig avondtoilet gestoken.

De ander ontving hem met de onvriendelijke opmerking:

— Je bent bijna tien minuten over den afgesproken tijd, Armstrong.

— Het is mijn schuld niet — ik ben ergens opgehouden! mompelde de man die zooveel was binnengetreten.

— Ik kan je alleen maar den raad geven, wat nauwkeuriger te worden. Mr. X. houdt niet van helpers die niet stipt op hun tijd zijn.

— Je zult hem toch niets verklappen, Clinch? vroeg Armstrong, met een verschrikte uitdrukking op zijn gelaat.

— Ik ben niet van dat slag, antwoordde Clinch schouderophalend. Ik maakte de opmerking in je eigen belang. Je weet overigens wel, dat de chef alles ontdekt, zonder dat men het hem behoeft te verklappen!

De beide mannen hadden met elkander gesproken zonder zich in het minst te bekommeren om den Rus, die daar met een wat suffe uitdrukking op zijn gelaat dicht bij de deur was blijven staan.

Nu pas vestigde Armstrong wat scherper den blik uit zijn zwarte oogen op den juwelier en vroeg halffluid:

— Is hij weer geheel bij kennis? Het komt mij voor dat hij nog wat suf is.

— Dat is hij ook! antwoordde Clinch. De uitwerking duurt ditmaal tamelijk lang. Ik heb nog maar zelden zulk een gewillig en zwak sujet gehad. Hij bood niet den minsten tegenstand.

— Heb je daar de juweelen?

— Ja ze zitten in deze tasch!

— Is het werkelijk zooveel als ik aanvankelijk vermoedde?

— Je schatting was zeker nog te laag, Armstrong! Het kan onmogelijk veel onder de tachtigduizend pond sterling zijn. Maar er is iets heel bijzonders aan een paar van die juweelen.

Hij keek eens naar den Rus, liet toen zijn stem tot een zacht gefluister dalen en zeide iets vlak bij het oor van Armstrong, dat voor Kjelloff volkomen onverstaaenbaar was.

Armstrong trok een verbaasd, verschrikt gezicht, er kwam iets dreigends in zijn zwarte oogen en hij mompeldè halffluid:

— Wat kan daar achter steken? Weet je zeker dat je je niet vergist, Clinch?

— In zulke dingen vergis ik mij nooit! antwoordde Clinch kortaf. Ik geloof te mogen zeggen dat ik alle diamanten van eenige beteekenis hier en in Amerika op een prik ken.

— Dan ben ik heel benieuwd wat Mr. X. ervan zal zeggen. Hij moet over vijf minuten hier zijn.

Beide mannen hadden tegelijkertijd hun horloge geraadpleegd en een kort oogenblik bleef het stil.

En in die stilte klonk plotseling de hooge, eenigszins bevende stem van Kjelloff, die zeide:

— Ik kan nu zeker wel heengaan, heeren?

— Zonder geld? vroeg Clinch spottend. Moet U dan niet betaald worden voor Uw juweelen? Blijft nog een oogenblik — wij moeten ons toch overtuigen of de diamanten werkelijk in het kistje zitten! Dat vindt gij toch zeker billijk?

Armstrong had hem bij de mouw gevat en zeide zeer zacht:

— Waarom al die omslag? Waarom den kerel hier gebracht? Het ware toch voldoende geweest als hij het kistje in de auto had gegeven? Wat moeten wij met dien lastpost hier doen? Misschien komt hij al te snel weder tot het besef van de werkelijkheid, en dan zal hij dit huis kunnen aanwijzen aan de politie.

— Alsof het er iets toe deed! zeide Clinch minachtend. De meester heeft deze villa door een strooman laten huren voor slechts drie maanden, er staat nauwelijk een tafel, een stoel in — wat kan het hem schelen of de politie dit ontdekt? Hij gebruikt het toch alleen maar om nu en dan eenigen van ons te ontmoeten, en zijn nieuwe instructies te geven. En wat den omslag betreft dien ik gemaakt heb — die zal je minder verwonderen, als je even wilt denken aan hetgeen ik je zooeven zei! Er moet een onderzoek naar worden ingesteld, daarom nam ik hem mee.

Op dit oogenblik klom er weer een gerucht aan de voordeur, en de twee bandieten keken gespannen naar de kamerdeur, die even later geopend werd.

Er trad een man binnen, tamelijk lang en mager, zeer goed gekleed, maar van wiens gelaat niets te zien viel, want hij had blijkbaar zooeven een soort van zak van zwarte zijde over zijn hoofd getrokken, die niet alleen zijn gelaat, maar ook de kleur van zijn haar volmaakt verborg en waarin slechts twee kleine, ronde gaten de plaats aanduidden, waar zich de oogen van den man moesten bevinden.

Hij bleef een oogenblik onbewegelijk bij de deur staan, terwijl Clinch en Armstrong eerbiedig een buiging maakten.

Daarop wendde Mr. X. want hij was het inderdaad — langzaam het hoofd in de richting van den Russischen juweelenmaker, nam hem scherp op, en ging toen rustig op den eenigen stoel zitten dien het vertrek rijk was.

Zijn stem klom omfloersd en dof onder de zijde van den kap, toen hij afgemeten begon:

— Dat is dus de man? Geen last met hem gehad. Nummer elf?

— Hij is zoo rustig meegegaan als een lam, Mister X, antwoordde Clinch, niet zonder trots.

— Ik wist wel dat ik dat aan je kon overlaten. Waren de berekeningen van onzen nieuweling, van Nummer Dertien juist?

Clinch wierp een goedkeurenden blik op Armstrong, die zwijgend en in angstige spanning wat terzijde stond en antwoordde:

— Hij had alles zeer goed voorbereid! Ik ben over hem tevreden. De Rus bleek inderdaad de drager te zijn van een zeer groot aantal kostbare juweelen. Zij bevinden zich in dat kistje daarginds.

De man met het masker keek vluchtig naar het ijzeren kistje dat op tafel stond, en hernam:

— Je hebt mij doen weten dat je hem per-

soonlijk zoudt hierbrengen. Wat is de reden daarvan? Waartoe die omslag?

Armstrong, de nieuweling die het nummer Dertien droeg kon een flauwe glimlach niet terughouden, toen hij Mister X hetzelfde woord hoorde bezigen, dat hij zooeven zelf gebruikt had?

Maar Clinch zeide op zijn rustigen toon:

— Ik had daar een zeer goede reden voor, Mister X. Ik heb onder den voorraad sieraden een tweetal robijnen ontdekt, waarvan ik met zekerheid weet, dat zij omstreeks een jaar geleden geroofd werden uit een der rogeerkamers in het kasteel van den Markies de Pierrefonds te Villeneuve. Het is voor die ingewijden een uitgemaakte zaak, dat... een man de hand in deze inbraak heeft gehad, die door de politie gevreesd, en door onze menschen als de pest gehaat wordt — John Raffles! Waarschijnlijk heeft hij ze verkocht aan dezen man, maar — er zijn nog andere mogelijkheden, en in ieder geval acht ik het noodzakelijk hem hierheen te brengen, zoodat hij, als hij weer volkomen bij zinnen is, opheldering kan geven over de aanwezigheid van die twee robijnen onder een verzameling steenen, die immers uit Rusland komt?

Mister X had blijkbaar zeer aandachtig toegeluisterd. Hij zat onbewegelijk, en keek door de kleine, ronde gaten in de zijden kap, onafgebroken naar Kjelloff, die niet ver van de deur lusteloos tegen de wand leunde.

— Daar heb je goed aan gedaan, Nummer Elf! zeide hij, toen Clinch zweeg. Verstaat die man mij als ik tegen hem spreek?

— Hij begrijpt U althans!

— Kun je hem niet volkomen wakker maken.

— Zeker kan ik dat! Een paar passes zouden daartoe voldoende zijn! Ik kan hem ook eenvoudig bevelen om weer te ontwaken. Dan zal hij echter heel vreemd opkijken, hier te zijn met zijn kostbaar kistje. Is dat niet uiterst gevaarlijk?

Er klom koele verwondering in de stem van Mister X, toen hij ten antwoord gaf:

— Heeft hij dan bommen in zijn zak of een scherp geladen browning?

— Hij heeft niets van dien aard, Mister X! antwoordde Clinch beschaamd. Ik heb hem tijdens den rit zorgvuldig betast — hij heeft niets bijzonders in zijn zakken. En in ieder geval geen bommen en geen revolver!

— Welk gevaar zou er dan kunnen zijn? Zijn wij drie kinderen? Maak hem wakker. Ik wil hem ondervragen. Als dat gedaan is kun je hem weer opnieuw hypnotiseeren en in een

diepen slaap brengen. Je zeide immers dat hij een gewillig sujet was ?

— Hij begon wartaal te praten toen ik hem nog nauwelijks had aangezien ! antwoordde Clinch minachtend.

— Des te beter ! Maar wacht nog wat — open eerst het kistje !

— Wij zullen — geweld moeten gebruiken ! hakkelde Clinch.

— Waarom ? Hij zal toch den sleutel wel bij zich hebben ?

— Neen — dien heeft hij op zijn kamer gelaten ! antwoordde Clinch met gebogen hoofd.

De stem klonk mes-scherp en dreigend, zelfs onder den zijden kap, toen Mister X. opmerkte :

— Er is dus toch een flater begaan, Nummer Elf. Je had dien man daar moeten bevelen, ook den sleutel bij zich te steken. Het ware maar een kleine moeite geweest, en nu verliezen wij misschien een kostbaar kwartier of langer ! Heb je tenminste werktuigen bij je ?

— Ik heb mijn bosje loopers zeide Clinch, blijkbaar zeer opgelucht, omdat het ditmaal met een bestraffende opmerking scheen af te loopen.

— Ga dan aan het werk en haast je ! Ik

wil allereerst de juweelen zien, beval Mister X kortaf.

Clinch had uit een zijner broekzakken een kleinen, ijzeren ring met een dertigtal loopers van verschillend formaat er aan genomen, en ging aan het werk.

Hij moest een kundig vakman zijn, Mijnheer Clinch, en omdat het ijzeren kistje een heel eenvoudig slot had, zooals de meeste van die bewaarplaatsen zoo duurde het inderdaad, geen volle tien minuten of de schoot in het slot sprong terug.

— Kom wat verder de kamer in, Mijnheer Kjeloff ! liet plotseling de scherpe stem van Mister X zich hooren. Ik houd niet van lieden die zoo dicht bij een deur staan.

Met blijkbaren tegenzin kwam de juwelier wat verder het vertrek binnen.

Clinch klapte het deksel van het kistje open en bijna op hetzelfde oogenblik slaakte hij een kreet van woede en ongelooft.

— Leeg ? snerpte de stem van Mister X, zonder dat hij zich echter op zijn stoel bewoog.

— Niet leeg — niet leeg — maar alles bazarrommel ! Glas en koper — en misschien zelfs niet eens dat ! schreeuwde Clinch, half dol van woede.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

WIE IS MISTER X ?

Het bleef een tijdlang onheilspellend stil in de helderverlichte kamer.

Mister X was opgestaan, en zeide met dezelfde scherpe stem van zoeven tot Armstrong:

— Houdt dien man in het oog, en belet dat hij ook maar de minste beweging maakt.

Armstrong ging onmiddellijk dicht voor Kjelloff staan, wien de geheele zaak volmaakt onverschillig scheen te laten, met zijn eene hand in zijn zak, die waarschijnlijk wel een browning of een ander schietwapen zou bevatten en blijkbaar voornemens ook dadelijk dit wapen te gebruiken als de Russische juwelier een verdachte beweging zou maken.

Toen pas trad Mister X op de tafel toe, wierp een blik in het kistje, liet de prullenboel daarin even door zijn vingers glijden, slaakte een onderdrukten kreet, die wel wat op een gebrul geleek en beval toen met een felle, snijdende stem:

— Maak hem wakker, Nummer Elf — ofschoon ik niet geloof dat dat noodig zal zijn! Ik denk veeleer dat de kerel nooit in slaap is geweest.

— Onmogelijk! riep Clinch uit, in zijn trots als hypnotiseur gekwetst. Nog nooit heeft iemand zich tegen mijn invloed kunnen verzetten.

— Praat niet zooveel en doe wat ik je zeg, hernam Mister X met een stem die nu trilde van met moeite ingehouden woede.

Clinch gehoorzaamde nu onmiddellijk, kwam naast Armstrong staan, en streek met beide handen op een paar duimen afstand, van boven naar beneden langs het gelaat van Kjelloff die met de oogen knipperde en na een paar seconden langs zijn neus weg zeide:

— Dank U mijnheer, houdt U er nu maar mee op, ik ben klaar wakker!

Clinch maakte een beweging van dolle drift, daar hij thans wel begreep, te zijn bedrogen, maar Mister X had zijn kalmte volmaakt herwonnen, kwam tusschen zijn beide handlangers staan, en zeide ijskoud:

— Als gij wakker zijt, mijnheer, zult gij ook wel in staat zijn, ons op een paar vragen te antwoorden!

— Volkomen in staat! antwoordde Kjelloff bedaard.

— Gij hebt zoeven alles gehoord wat hier gezegd werd?

— Alles!

— Gij slaapt dus niet?

— Ik was volmaakt wakker!

— De man die ik met het Nummer Elf aansprak heeft zich dus bedrogen, toen hij meende, U iets te hebben opgedragen?

— Hij heeft zich daarin bedrogen!

— Dat verklaart natuurlijk, waarom er voor een waarde van een paar shilling aan glas en koper in dat kistje zit, inplaats van de juweelen, die deze man gezien heeft op Uw kamer! Hij heeft ze immers gezien?

— Zooals ik hem op dit oogenblik zie!

— Mijn volgende vraag is deze — wat hebt gij met deze comédie beoogd?

— Ik wilde ontdekken wie Mister X was, klonk het rustige antwoord.

Onder de kap klonk een geluid dat op een snik leek, Mister X maakte een heftig, kort gebaar, en toen werd het weer stil.

De geheimzinnige chef was de eerste die weer sprak en zijn stem althans verried niets van zijn gemoeds-beweging toen hij bedaard hernam:

— Hoe hebt gij kunnen weten wat er zou geschieden?

— Dat zeide mij een heel eenvoudige redeneering. Ik begreep wel dat mijn juweelen moesten worden afgeleverd aan een chef. Ik had ook ontdekt, dat bijna alle aanslagen van Mister X sterk op elkander geleken, en dat klaarblijkelijk de slachtoffers nadat men van tevoren nauwkeurig de omstandigheden had onderzocht, waarin zij zich bevonden, door middel van hypnose dwong, zich op een bepaald uur op een bepaalde plek te bevinden. En het blijkt dat mijn redeneering juist was.

— Gij zijt dus een detective?

— Soms, meestal niet.

Weer bleef het even stil en toen hernam Mister X:

— Wie gij ook zijn moogt — gij schijnt een man te zijn, die het leven beschouwt als

of het een oud kleedingstuk ware, een vod, dat men kan wegwerpen, zonder berouw en zonder leed. Om duidelijker en korter te zijn: gij hecht blijkbaar niet aan het leven. Want gij het het ditmaal moedwillig in groot gevaar gebracht!

Hij kwam een weinig dicht bij den juwelier staan en vervolgde op doffen toon:

— Nummer Elf verzekert, dat er zich onder uw juweelen twee robijnen bevonden waarvan hij met stelligheid kan zeggen, dat zij behoorden tot de buit, die op een zekeren nacht werd geroofd uit een logeerkamer op het Kasteel van den Franschen markies de Pierrefond, dicht bij Villeneuve. Die diefstal is zonder twijfel het werk geweest van — John Raffles. Wat zegt gij daarvan?

— Ik zeg dat het volstrekt niet onmogelijk is, was het kalme bescheid. Het is misschien niet mooi van mij, maar ik heb maar zelden gevraagd naar de herkomst van die juweelen die ik kocht!

— Kocht! herhaalde Mister X schamper. Steelt! Wilt gij toch zeker zeggen. En ik begrijp nog niet wat gij hebt kunnen beoogen met dit bedrog! Hebt gij soms verwacht dat men u voor deze vodderij geld zou geven?

— Geen seconde, was het rustige antwoord. Gij ziet mij toch zeker niet voor een gek aan? Maar ik pleeg het geld dat men mij niet geeft, te nemen, als ik er mijn zinnen op gezet heb! Ik ben er bijvoorbeeld van overtuigd, dat gij op dit oogenblik zeker een behoorlijk bedrag bij U draagt — al ben ik dan geen hypnotiseur die dwars door de menschen heen ziet! Maar dat was volstrekt niet het hoofdbestanddeel van mijn kleine onderneming. Ik zeide het u al — ik wilde Mister X ontmaskeren en als het kan onschadelijk maken. En ik geloof wel dat het mij gelukt is ook. Het huis is op dit oogenblik omsingeld door de politie!

De man met de zijden kap maakte thans een gebaar van heftige woede, en een oogenblik leek het alsof hij zich op Kjelloff wilde werpen.

Hij wist zich echter met inspanning van alle krachten te beheerschen en zeide met een stem die volmaakt kalm klonk:

— Dus toch een detective? Nu, eere wien eere toekomt — het is een zeer handige zet geweest. Een ding echter begrijp ik niet goed — zoeven hebt gij gezegd, menigmaal de lieden hun geld af te nemen, dat zij niet vrijwillig willen afstaan. Gij zijt dus een detective die zichzelf betaalt, en waarschijnlijk zeer ruim ook?

— Gij hebt het geraden! Ik oefen het vak

alleen bij wijze van uitzondering uit en zelfs niet zonder eenigen tegenzin. Juist daarom wensch ik daarvoor zeer ruim te worden betaald.

— En zou de politie, die dit huis omringt dit toelaten? ging Mister X voort, met zijn gelaat weer dicht bij dat van den zonderlingen juwelier.

— O, het zal zijn afgelopen voor zij hier binnenkomen, antwoordde Kjelloff schouderophalend, zij zullen U alleen maar behoeven weg te halen.

Clinch kon zich niet langer beheerschen. Hij rukte zijn browning uit zijn zak, vaalbleek van woede en terwijl zijn groengrijze oogen uit het hoofd puilden.

— Laat die revolver nog maar rusten, Nummer Elf, beval Mister X scherp. Die man moet gek zijn. Wat denkt hij te kunnen beginnen tegen drie vastberaden mannen? Gij zijt er althans zeker van, Clinch, dat gij zijn kleederen goed doorzocht hebt?

— Ik heb gezocht naar handgranaten en naar revolvers — en die had hij niet! antwoordde Clinch tusschen de tanden. Laat mij er een einde aan maken, Chef, en die schurk de hersens uit het hoofd schieten.

— Om te schieten moet men kogels hebben, waarde heer Clinch! zeide de juwelier spottend.

Onwillekeurig draaide Clinch zijn wapen om en keek in de kamers van het magazijn. Zijn rechterhand begon te trillen, toen hij den loop omklapte, nog niet zeker van wat hij zag en zich toen kon overtuigen dat alle zes kamers van zijn revolver ledig waren.

— Dat is in de auto gebeurd, legde Kjelloff vriendelijk uit. Het zou misschien niet zoo gemakkelijk gegaan zijn, als gij bijvoorbeeld links waart geweest en Uw wapen dus in de linkerzak had bewaard. Nu was het op die lange rit en in dien donkeren wagen kinderspel. Het is trouwens altijd dom, bij zulke gelegenheden een revolver te gebruiken, een browning is veel lastiger uit een zak te halen, en ook moeilijk ongemerkt te ontladen.

Zelfs nu nog bleef het stil, nadat men de juwelier rustig had laten uitspreken, als onder den indruk van een soort van toovermacht.

Clinch sidderde over zijn geheele lichaam en Armstrong wilde nu eindelijk naar zijn zak tasten maar Kjelloff zeide streng:

— Je handen uit je zakken. Jullie hebben trouwens nog maar één minuut, dan zal de politie hier binnendringen.

Mister X liet een sissend geluid hooren en gilde plotseling met luider stem:

— Jullie hebben mij nog niet! Volg me, mannen!

Met twee katachtige sprongen was Mister X bij den haard, en stampte daar tweemaal zeer snel en heftig tegen wat er uit zag als een ijzeren krul, ter versiering aangebracht op zijde van den schoorsteen.

Onmiddellijk opende zich onder zijn voeten een smal luik, dat zeer snel daalde met den man die er boven op stond.

Clinch en Armstrong wilden hem volgen, maar reeds had Kjelloff een fluitje aan den mond gebracht en op den snerpden klank vloog de gangdeur open en twee agenten stormden naar binnen, gewapend met hun revolvers.

— Wie nog een stap doet is er bij! schreeuwde de kleinste van de twee mannen.

Het luik kwam weer naar boven, maar noch Clinch noch Armstrong durfde zich meer te verroeren.

Vaal van woede moesten zij het toelaten dat hun polsen omsloten werden door de stalen boeien, die de grootste der beide agenten uit zijn zak had gehaald.

— Doorzoekt hen eens, Brand! zeide rustig de zoogenaamde juwelier, in wien de lezer natuurlijk reeds John Raffles herkend heeft. Ik geloof dat zij vrij wat bij zich zullen dragen.

— Maar de hoofdman — Mister X? riep Brand woedend. Moeten wij hem niet het eerst hebben?

— Ik denk wel niet dat hij zal kunnen ontsnappen! Dat doet men niet zoo gemakkelijk uit een kelder van een moderne villa.

— Een moderne villa met een valluik! riep Brand schamper. Wie weet is er ook zooiets in den kelder!

— In dit geval zou het toch te laat zijn mijn waarde, hernam Raffles rustig. Doorzoekt hun zakken, zeg ik nog eens.

Zwijgend stak Brand zijn vlugge vingers achtereenvolgens in alle zakken van de twee mannen, bracht twee portefeuilles te voorschijn, drie zeer kostbare ringen, een gouden sigarettenkoker, en verder sleutels en eenige andere dingen.

Hij doorzocht vlug de portefeuilles, en kondigde nuchter als een kassier van een Bank aan:

— In totaal twaalfhonderd pond in papier, vijftig pond in goud en zilver, vier shilling en drie pence in nikkel!

— Steek het dan maar bij je waarde vriend! zeide Raffles glimlachend. James jij blijft de

wacht even bij hen houden. Mijnheer Brand en ik gaan zien, wat dat luik verbergt!

— Wat moet ik doen als zij gaan schreeuwen, Mylord? neerziende op de twee geboeide schelmen.

— Het beletten! antwoordde Raffles koeltjes. Kom Brand!

Het duurde niet lang of Raffles had de ijzeren krul gevonden, stampte er tweemaal met kracht tegen, en onmiddellijk zakte het luik.

Voorzichtigheidshalve waren de twee mannen er niet op gaan staan, en dat was maar goed ook, want uit de opening steeg een giftige damp op, zoodat zij zich onmiddellijk achteruitwierpen en Raffles schreeuwde:

— Gifgas! Open een der ramen zoodat het kan wegtrekken. Doof zoolang het licht, Henderson, vat die twee schurken in je sterke handen — en doodt hen als zij eenig geluid maken!

Brand had een der ramen geopend, terwijl Raffles het licht uitknipte, het werd stikdonker in het vertrek, en de giftige damp trok, zonder hen te deren, door het wijdgeopende raam naar buiten.

— Hij kan dus al niet meer beneden zijn, dat is duidelijk! mompelde Raffles even de vuisten ballend. Hij kan dat gas natuurlijk pas hebben laten ontsnappen, nadat hij zelf de kelder alweer verlaten had.

— Maar het is toch niet aan te nemen dat hier ergens een geheime gang is, fluisterde Brand ongeduldig.

— Dat behoeft ook volstrekt niet! Een heel eenvoudig luik naar buiten, een goed verborgen deurtje is voldoende. Vooruit, laten wij ons uit de voeten maken, voor hij de politie — en ditmaal de echte — op ons afstuurt, en ze per telefoon waarschuwt.

— Hoe zou hij dat durven doen als hij daarmee zijn eigen helpers in gevaar brengt?

— Waarde Charles — dat zal hem heel weinig kunnen schelen denk ik, want hij weet drommels goed, dat die twee helpers toch voor hem verloren zijn — vlug wat, wij hebben niet veel tijd te verliezen James, bindt die twee kerels voor alle zekerheid met de ruggen tegen elkander — dan vindt de politie het keurige pakje kant en klaar liggen!

Henderson had zich van touw voorzien, naar het bleek, want in enkele minuten waren de twee handlangers van Mister X ruggelings zoo stevig aan elkander vastgebonden, dat zij maar juist konden ademhalen!

Er hing nog steeds een benauwde moeilijk

in te ademen lucht in het vertrek ondanks de geopende ramen, en Raffles liet die dus zooals zij waren, ofschoon Brand ze liever had willen sluiten.

Deze had de gemaakte buit reeds verzameld en er viel niets meer te doen, dan heen te gaan.

— Moeten wij nu niet zien hoe het in den kelder staat? vroeg Brand, reeds bij de deur.

— Mijnentwege mag je je gang gaan — maar je zult zien dat je niets anders aantreft dan een ledigen kelder en waarschijnlijk een openstaande, goed verborgen deur naar buiten.

— Als je er zoo zeker van bent — laten wij dan maar gaan! hernam Brand, zoo nieuwsgierig ben ik er niet naar.

Hij had de knop van de deur reeds in de hand, toen zijn blik door het geopende raam naar buiten gleed.

En op verschrikten toon ging hij fluisterend voort:

— Te laat! Daar is politie! Zij hebben waarschijnlijk iets verdachts gezien of gehoord en komen eens kijken wat die open ramen hebben te beduiden.

Raffles vergewiste er zich van, dat Brand maar al te goed gezien had.

Op nauwelijks dertig schreden afstand kwamen snel een paar stoere agenten aanstappen, recht op het huis toe.

— Wij kunnen niet meer door de voordeur — dan blijft alleen de kelder ons over. Wij zullen dus genoodzaakt zijn onzen geheimzinnigen tegenstander op den voet te volgen.

— Maar zij zullen ons verraden! fluisterde Brand opgewonden, die reeds op het verborgen luik was toegelopen.

— Dat spreekt vanzelf! Ik hoop echter dat het dan te laat zal zijn!

— En zij zullen de politie iets op de mouw spelden en als slachtoffers optreden. En zij zullen des te eerder geloofd worden, omdat zij geen rooden duit meer in hun zak hebben en hun ringen en andere sieraden kwijt zijn!

— Praat niet zoo lang en open het luik, beval Raffles korzelig. Het gaat nu om onze eigen vrijheid, en niet om die twee onbeduidende schelmen! Als ik wil kan ik hen later nog vangen.

Brand aarzelde niet langer maar stampte tweemaal op de ijzeren krul, en het luik met de drie mannen bezwaard, zakte zeer snel.

Het kwam bijna aanstonds weer naar boven en sloot de opening af.

Er hing nog een duizelig-makende lucht in den kelder en Raffles haastte zich, licht te maken en naar een uitweg te zoeken.

Hij had aanstonds ontdekt, langs welken weg Mr. X. ontsnapt was, want in zijn haast had hij het smalle deurtje opengelaten, dat niets anders was dan een voortzetting van het kleine keldergat, dat met tralies was afgesloten, en dat met een luikje hermetisch kon worden afgedekt.

Dat deurtje was echter zoo voortreffelijk verborgen in den steenen buitenmuur, dat het anders zeker uren zou hebben geduurd voor men het zou hebben ontdekt.

Het bleek toegang te geven tot een zeer korte gang, die daarna overging in een steenen trapje van vijf treden.

Aan het einde daarvan stond een heel gewoon luik, een plat kelderluik, open.

Raffles was het trapje reeds opgegaan, toen Brand fluisterde:

— Wees voorzichtig — de schurk kan in de buurt zijn gebleven.

— Hij zal wel verstandiger zijn geweest, Brand, zeide Raffles spottend. Dit huis is voor hem niet langer bruikbaar. Vlug wat — en tracht het deurtje achter je te sluiten.

— Kun je door dat luik, Henderson?

— Met hangen en wurgen, Mylord! antwoordde de reus trouwhartig. Het is gemaakt voor skeletmensen zou ik zeggen, maar nu ben ik er.

De drie mannen hadden zich door het luik gewerkt en stonden nu op een achterplaatsje dat overging in een kleinen moestuin.

Deze tuin was door een gemeenschappelijken achtermuur gescheiden van het breede grindpad dat achter de huizen omliep en een poortje leidde naar buiten.

Hier wachtte echter een moeilijkheid, want Mr. X. had zich toch niet zoo gehaast, of hij had kans gezien, de sleutel uit het slot te nemen en het poortdeurtje aan de zijde van den weg weer te sluiten.

En men kon er op aan, dat de politie reeds in huis was, want er brandde plotseling overal gelijkvloers licht.

Daar de muur zeer hoog was en de tijd drong, bleef er geen andere uitweg, dan zijdelings de wijk te nemen, dat wil zeggen over of door de lage heg die de kleine achtertuinen van elkander afscheidde.

Henderson was de man, die als een soort van springplank diende. Hij plaatste zich in de houding van een jongen, die als bok moet dienen voor zijn bokspringende makkers, en vlug als de wind waren Raffles en Brand op die wijze over de heg gesprongen, die ongeveer manshoog was.

Zij kwamen terecht in de rulle aarde van een nog onaangelegden tuin, en een oogenblik daarna stond de reus reeds naast hem.

Hij had den kortsten weg gevolgd, dat wil zeggen dat hij met zijn machtig lichaam door de heg was heengedrongen hetgeen hij kon doen omdat hij zijn lederen overgoed van chauffeur had aangetrokken.

— Dat was wat! constateerde hij tevreden, kijkend naar het geweldige gat in de heg.

Zij bleken te staan in een tuin van een nog onbewoonde, zelfs nog niet geheel voltooide villa, waarvan alle deuren wijdopen stonden, en in een oogwenk hadden zij op die wijze den hoofdweg weer bereikt.

En toen wachtte hen nog een zeer onaangename en zelfs een gevaarlijke verrassing.

De drie mannen waren, de schaduw zoekend, zoo snel zij konden voortgelopen langs de witgeschilderde hekjes voor de villa's, aangevoerd door Brand, die hen naar de auto zou brengen waarmede hij en Henderson de grijze wagen waren gevolgd.

Plotseling slaakte hij een gedempten uitroep van woede en ongeduld.

Rondom de auto bewogen zich een aantal vage gestalten. Maar toen een van die gedaanten voor den wagen omliiep en in het licht van een straatlantaarn kwam, kon men duidelijk zien dat zij een blauwe uniform droegen en een lakensche helm op hadden.

De auto, die de drie mannen van deze gevaarlijke plek had moeten wegvoeren, was door politieagenten omringd!

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

HYPNOSE.

De drie mannen bleven onbewegelijk staan waar zij stonden, half verborgen in de schaduw van een hooge vlierstruik, die een voortuintje versierde, en die tot hun geluk in volle bloei stond.

— De geheele voorstad schijnt al galarmeerd te zijn, fluisterde Raffles ongeduldig. Ik tel daar minstens vijf of zes politieagenten.

— Wil ik hen neerslaan, Mylord? bood Henderson ijverig aan.

— Neen James — geen geweld! Je weet hoe ik over dergelijke dingen denk. Het zou trouwens onmogelijk zijn, ongemerkt te naderen, en wie weet zijn die agenten van vuurwapens voorzien. Ten overvloed dragen jullie beiden zelve politietunieten!

— Maar die wapens dragen zij zeker zoo

goed als nooit, meende Brand, die veel scheen te voelen voor de oplossing, door den reus aan de hand gedaan.

— Tegenwoordig en in de voorsteden dragen zij ze wel degelijk! hernam Raffles. In ieder geval zou ik niet gaarne de kans loopen op zulk een roemlooze wijze een einde te zien gemaakt aan dit avontuur — en aan mijn bescheiden bestaan hier op aarde! Agentenkogels, het is helaas al te bekend, volgen soms zonderlinge dwaalwegen, en als zij op Uw teenen mikken neem U dan vooral in acht, want dan is de kans groot dat de kogel dwars door uw hart gaat. Neen, aan dergelijke schietoefeningen stel ik mij liever niet bloot. Er zijn er ook teveel. Wij moeten weer op een andere wijze in het bezit zien te komen van onze auto.

Ik behoef je zeker niet te vragen, Brand, of je ons nummerbord veranderd hebt?

— Dat spreekt vanzelf! antwoordde Brand verontwaardigd.

— Dan is ook nog niet alles verloren. Blijf hier wachten, in de schaduw, en let goed op. Ik zal nu terug loopen, tot vlak bij het huis dat wij ontsnapt zijn. Zoodra de politiefluit klinkt, zullen wel eenige van die lastige heeren in uniform naar de bedreigde plek snellen — en denkelyk zullen dat juist de gewapende zijn.... Zorg vooral dat ze jullie niet te vroeg zien, en zet je weg aan dezen kant van de straat voort. Ik zal oversteken, zoodat ik jullie kan blijven volgen met mijn blik, en wij moeten ongeveer tegelyk bij onzen wagen aankomen. Gedraag je rustig en loop bedaard, praat desnoods met elkander, zoodat zij geen reden hebben tot argwaan. En nu laat ik mijn politiefluitje voor mij spreken.

Raffles wachtte geen antwoord af, maar liep haastig terug, zooveel mogelijk de schaduw zoekend van struiken en de nog wat magere boomen langs den weg, en een halve minuut later ongeveer, gilde snerpnd het politiefluitje door de stilte van den avond.

Onmiddellyk kwam er beweging onder de agenten die de auto bewaakten. Drie hunner liepen zoo snel zij maar konden het midden van den verlaten weg houdend in de richting vanwaar het noodsignaal kwam.

Zij sloegen volstrekt geen acht op de geuniformde gedaanten, die langs de heg van de tuinen aan de overzijde hen tegemoet kwamen, of wat nog waarschijnlijker is — ze zagen die donkere gestalten niet eens in het zeer schaarsche licht van de weinige straatlantaarns die hier ver uiteen waren geplaatst, meegesleept door hun dienstijver.

Brand en Henderson waren intusschen zoo diep mogelijk weggedoken achter en onder de vlierstruiken en nauwelijks waren die voortrollende agenten voorbij, of zij richtten zich weer op, en wandelden volmaakt rustig en tamelyk luid met elkander sprekend in de richting van de auto die ongeveer veertig meters van hen verwijderd was.

Het bleek dat er thans nog drie agenten waren, die hunne wegsnellende makkers nastaalden, besluiteloos, of zij hen al of niet zouden volgen. En terwijl zij van links naderden sloop Raffles van rechts ongezien op den onmisbaren wagen toe.

En wat zij voorzien hadden gebeurde ook.

De drie agenten, wat wantrouwend geworden, hadden zich allen zoodanig geplaatst dat zij

de twee druk sprekende „collega's" in het oog konden houden, die daar op levendigen toon liepen te redeneeren in een nog bijna onbewoonde buurt, terwijl daar toch achter hun rug zooveen het alarmsignaal van de politie had weerklonken.

Spoedig zou blijken hoe verkeerd deze concentratie van krachten aan slechts eene zijde van het voertuig was, dat zij met beslag hadden belegd.

Zoodra Brand en Henderson in het bereik van de stem waren, vroeg een der agenten, een brigadier, op tamelyk barschen toon:

— Is deze wagen soms door jullie gebruikt?

— Neen, ik rijd in beginsel nooit in een automobiel! antwoordde Brand gekscherend. Wij zijn komen loopen.

— Het is maar — deze wagen heeft heelemaal geen nummerbord, en dat komt ons erg verdacht voor. Hadden jullie dienst in deze straat?

— Neen, wij komen uit de City, antwoordde Brand. Mag ik weten wat dat gevraag te beteekenen heeft, brigadier?

— Geen brutaliteit, man. Jullie schijnen niet te weten wat je plicht is. Het is gek genoeg, dat jullie niets gemerkt schijnen te hebben van het alarm! Toch komen jullie van dat huis daarginds, waar nu licht brandt en waar onze mannen binnen zijn. Hebben jullie niets gemerkt? Zijn jullie doof en blind?

Brand zag zich de moeite bespaard, op deze vraag een antwoord te geven.

Er moest iemand op den starterknop hebben gedrukt, want de motor begon eensklaps met gierend geweld te ronken.

Verschrikt draaiden de drie geuniformden zich tegelykertijd om, en zoo kregen zij dus de gelegenheid, op te merken dat er zooveen ongemerkt een man achter het stuurwiel had plaatsgenomen.

De auto trilde als een renpaard, dat gereed staat achter het startlint, en reeds kwam er beweging in.

— Halt! brulde de brigadier, zijn hand opheffend.

Maar de man achter het stuurwiel dacht er niet aan, het bevel op te volgen. De auto kwam reeds in beweging.

Op hetzelfde oogenblik duwde Brand den brigadier terzijde en sprong vlug als de gedachte naast Raffles die reeds den hefboom van den gangwissel omklemd hield, klaar om dadelijk op de hoogste versnelling in te schakelen.

Tegelykertijd wierp Henderson met zijn geweldige handen de beide andere agenten

opzij, en was met een enkele sprong op de treeplank, zich vasthoudend aan de portierkruk en de stevig vastgemaakte reserveband onder haar stalen afdakje.

Terwijl de auto reeds vrij snelle vaart had wist de brigadier nog naast Henderson te springen, maar dit bekwam hem slecht, want het volgende oogenblik rolde hij over den nog ongelijken weg, weggeslingerd door de geweldige vuist van den reus.

Zijn twee collega's hielpen hem overeind en Brand die achter zich keek, zag nog, hoe hij weliswaar hinkend, maar toch op eigen kracht het voetpad wist te bereiken.

Wat verder stopte de wagen om Henderson op te nemen, die echter eerst uit een goed verborgen vakje onder een der zetels het nummerbord te voorschijn haalde, dat hij op de daarvoor aangewezen plaats bevestigde.

Toen pas konden de drie mannen rustig en zonder gevaar voor aanhouding hun weg vervolgen, en Raffles droeg er wel zorg voor, door het inslaan van zijwegen, zijn achtervolgers, als die er waren, op een dwaalspoor te brengen.

Ofschoon Raffles in de verste verte niet geweten had, welke de straat was, waarheen de hypnotiseur hem bracht, zoo had hij toch opgemerkt, dat men een noordelijke richting volgde en hij begon dus met weer zuidwaarts aan te houden, todat hij tenslotte straten doorreed, die hem bekend voorkwamen. Van het oogenblik dat hij een straatnaam op een hoek kon lezen, behoefde hij zich volstrekt nergens meer om bezorgd te maken, want er waren zeker geen twee Londenars, die, als de Groote Avonturier, de namen en de ligging van alle straten in de binnenstad van Londen kenden.

De rit duurde ruim vijf kwartier, en geen enkele agent had zelfs maar naar den wagen gekeken, laat staan een poging gedaan, hem aan te houden.

Brand had er wel voor gezorgd, een heel gewone Amerikaan te gebruiken, een serie-wagen, zooals er in iedere groote stad tienduizenden misschien loopen.

En nu het nummerbord op zijn plaats zat, wijdde geen enkele ordebewaarder aandacht aan het voertuig. Het was trouwens zeer de vraag of reeds nu de telefoon alle menschen die straatdienst hadden op de hoogte van het voorgevallene had kunnen brengen.

De auto werd in de garage van Lord William Aberdeen gestald, Henderson trok naar zijn gezellig vertrekje boven die garage alsof er volstrekt niets bijzonders geschied was, en

Raffles en Brand begaven zich door den achtertuin naar hun huis, de laatste sloot den buit zorvuldig weg in de kleine safe, en een kwartier daarna sliepen de beide mannen volmaakt rustig in hun aaneengrenzende slaapkamers — maar Brand had nog eenige keeren hartelijk moeten lachen om den streek, dien zij de politie maar vooral, dien zij de gevaarlijke Mr. X. hadden gespeeld.

Deze eerste slag was in ieder geval aan Raffles gebleven — en het kwam Brand voor, dat hij nog een paar goede troeven in handen had ook.

Den volgenden morgen was Brand bij hooge uitzondering het eerst op, en hij begon dadelijk de ochtendbladen met grooten ijver te doorsnuffelen.

Hij was hiermede juist gereed, en had drie van de bladen nadenkend en niet zonder verbazing weer opgevouwen, toen Raffles, met de grootste zorg gekleed, de ontbijtkamer binnentrad.

— Hoe luiden de critieken? vroeg hij glimlachend.

— Niet ongunstig! antwoordde Brand peinzend. Intusschen lees ik hier enkele dingen, die mij nogal duister en onbegrijpelijk voorkomen.

— Geef er mij een uittreksel van! verzocht Raffles, terwijl hij voor de ontbijttafel plaats nam. Kort en duidelijk, als ik je verzoeken mag.

— Ik zal mijn best doen! De hoofdzaak komt hierop neer. De politie heeft natuurlijk Clinch en Armstrong gebonden en wel in die schaars gemeubelde kamer van de nieuwe villa aangetroffen.

— Dat was te voorzien — Henderson weet gelukkig nog wel, hoe hij iemand afdoende moet binden. Zij vonden het kistje natuurlijk ook?

— Dat spreekt vanzelf. Het stond nog op de tafel, geopend, en gevuld met den rommel dien wij erzelf ingedaan hadden.

— Hoe luidde de verklaring die Clinch en Armstrong van het geval gaven.

— Zij kan niet al te afdoende zijn geweest, want de agenten namen er tenminste geen genoegen mee, en verzochten hen, mee te gaan naar het politiebureau.

— Wat was het motief van dat wantrouwen?

— Wel, het feit dat zij niet in die villa thuis hoorden, de vondst van dat zonderlinge kistje, en nog andere dingen. De politie scheen over te hellen tot de meening, dat die twee mannen door mede-misdadigers gestraft waren voor het een of andere verraad.

— Nogal ver gezocht! luidde de critiek van Raffles. Die twee kerels konden toch hun leeggehaalde zakken laten zien?

— Dat deden zij ook vol ijver, maar het baatte hun niet. Als ik dit verslag goed lees, dan was die Armstrong geen nieuweling voor de heeren in uniform.

— Dat verandert de geheele zaak! Dat is tenminste een behoorlijke reden om iemand mede naar een Bureau te nemen, teneinde hem daar eens nader aan de tand te voelen. Er bestond dus reeds een signalement van hem? Hij werd gezocht?

— Dat wil zeggen, Edward, hij werd gezocht door de Parijsche politie, maar men had hier zijn signalement reeds.

— En dat had voor de twee schelmen noodlottige gevolgen! Er werden telegrammen naar Parijs gezonden, nu is er een Fransch ambtenaar van de Sureté op weg naar Londen en — —

— En die kan dan voorloopig weer onverrichterzake terug gaan, voltooide Brand den zin, want de vogels zijn alweer gevlogen! Zij hebben zelfs geen voet in het politiebureau gehad!

— Een knap stuk werk! zeide Raffles bewonderend. Twee tegen zes of misschien wel acht! Zijn er dooden gevallen?

— Lieve hemel neen! antwoordde Brand lachend. Zelfs geen gewonden. Alles ging in der minne in zijn werk, zelfs bijzonder vriendelijk en zonder haperen.

— Ik geloof dat ik het al begrijp! hernam Raffles afgemeten. Die Clinch is een bijzonder gevaarlijk man voor sommige lieden, Hypnose?

— Je hebt het geraden! Het noodlot wilde dat Clynch met slechts een jong inspecteurtje naast zich in een der politieauto's naar het dichtstbijzijnde bureau reed. Wat er nu precies gebeurd is, zal Clynch wel alleen weten, maar dit staat vast, dat de inspecteur bij het uitstappen voor het bureau op de vriendelijkste wijze voor zijn beide arrestanten salueerde, en hun zijn verontschuldigen aanbod voor de veroorzaakte overlast. En aan zijn agenten gaf hij het beval, de twee heeren onmiddellijk in vrijheid te stellen, hetgeen natuurlijk aanstonds geschiedde, ofschoon de agenten erg verbluft keken. Tien minuten later hadden zij nog betere aanleiding om zich te verbazen, want toen vonden zij het jonge inspecteurtje in zijn werkkamer in een diepe slaap gedompeld, en toen men hem met groote moeite wakker had gekregen — er kwam zelfs een

dokter aan te pas! — herinnerde hij zich van het geheele voorval geen steek.

— Bravo! riep Raffles lachend uit. Die Clynch is ontegenzeggelijk een gevaarlijk individu, maar ik kan niet nalaten hem mijn hulde te betuigen. Hij heeft op een zeer sluwe wijze voordeel getrokken uit zijn bijzondere gave om de menschen aan zijn wil te onderwerpen. Ik kom er rond voor uit dat ik zelf, die toch volkomen vrij meende te zijn van zulke invloeden, mij heb moeten inspannen om de geweldige kracht van zijn blik te weerstaan.

— Ik kan het mij levendig voorstellen, zeide Brand met een huivering terugdenkend aan de grijsgroene basiliskoogen met hun starrenden blik.

— En hoe is het verder gegaan?

— Hoe zou het verder gegaan zijn? De politie deed natuurlijk haar uiterste best om de twee mannen weer in handen te krijgen, of tenminste Armstrong, maar dat is niet gelukt, tot dusverre.

— En wat zeggen de bladen van ons trucje met de auto?

Brand lachte even en gaf toen ten antwoord:

De politie weet er geen touw aan vast te knopen. Zij begrijpt natuurlijk zeer goed, dat die twee mannen in blauwe uniform onmogelijk echte agenten konden zijn geweest, maar dat is dan ook alles. Men heeft nog ijverig onderzoek gedaan naar de auto zonder nummerbord maar die is om begrijpelijke redenen niet meer teruggevonden. Om kort te gaan — die heele zaak van de verlaten villa is voor Scotland Yard een raadsel, des te meer, omdat Clinch en Armstrong haar blijkbaar iets op de mouw hebben gespeld, toen zij het verhaal deden van een plotselingen overval, een vervoer naar die villa en een berooving.

Raffles had zich reeds aan het ontbijt gezet, haalde nu de schouders op en zeide:

— Laat het daar maar bij. Over Mr. X. hooren wij natuurlijk toch geen woord. Staat er niets over mijn braven gérant?

— Geen enkel woord! Maar hoe zou dat ook mogelijk zijn? Bedenk hoe weinige uren er verlooren zijn na die voorvallen van vannacht! Misschien wordt het anders zoodra de man een afbeelding van het kistje te zien krijgt en wanneer jij niet meer in het hotel terugkeert.

— En dan wordt er naar den Rus Kjeloff gezocht, en de zaak zal voor die arme politie nog ingewikkelder worden, lachte Brand. Ik denk dat zij het bijltje er spoedig bij zal neerleggen.

Maar dit was van Raffles toch niet juist gezien, want de middagbladen brachten een tamelijk opzienbarend bericht. De politie had na ijverig zoeken de woning ontdekt van Armstrong, en zij had er huiszoeking gedaan. Men had eenig materiaal voor valsche munterij gevonden, een vrij compromitteerende briefwisseling met een zeer beruchten, Belgischen juweelendief, en verder, goed verborgen, een voortreffelijk gemaakte, gitzwarte baard!

Het spreekt vanzelf dat men deze vondst onmiddellijk in verband bracht met het telkens opduiken van een zwart gebaarden man bij de zoogenaamde ongelukken van den laatsten tijd, waarbij het slachtoffer werd uitgeplunderd en de politie smaakte het genoeg, den man zelf te kunnen arresteeren, toen hij omstreeks elf uur in den morgen een vrij onvoorzichtige poging had gewaagd, een trein te nemen aan het Victoria-Station, waar men natuurlijk reeds lang in den breede was ingelicht en waar drie rechercheurs in burger op de loer lagen.

Armstrong bekende aanstonds zijn identiteit, maar Raffles en Brand moesten constateeren, dat hij over Mr. X. en zelfs over Clynch met geen woord kikte. Hij verklaarde dat de in zijn woning gevonden baard hem niet toebehoorde, en dat hij niets te maken had met de gepleegde aanslagen. Intusschen werd hij veilig opgesloten, in afwachting van zijn uitlevering en van dit oogenblik af heeft de man voor ons als boekstaver van Raffles' avonturen niet de minste waarde meer, en verzinkt hij in de vergetelheid. Voor zoover wij ons meenen te herinneren, is Armstrong omtrent een jaar geleden tot een zware vrijheidsstraf veroordeeld, door het Vierde Kanton-gerecht te Lyon.

Het was omstrent vier uur in dien zelfden middag toen Brand het ijzeren laddertje beklom van een binnenin reeds geheel bezette bus en op het Imperiaal van dat voertuig plaatsnam, waar slechts drie reizigers gezeten waren.

Hij nam plaats tegenover een heer die een krant las, in een grijsgeruit pak, en met keurig schoeisel, zooals Brand onmiddellijk opmerkte. Want hij had van Raffles althans geleerd steeds goed op zijn medereizigers te letten, waar hij zich ook bevond.

Het was vrij mistroostig weder geworden, er kwam een fijne mist opzetten, en Brand liet zijn blikken onwillekeurig over de advertentiepagina waren, die hem was toegekeerd, totdat hij eensklaps stokstijf bleef zitten,

alsof iemand hem zoeven met een zwaar voorwerp op het hoofd had geslagen.

Zijn blik was geheel toevallig te land gekomen op een bijna levensgroot portret van een knappen jongeman die met een bijna dreigende uitdrukking van wilskracht op het gelaat de voortreffelijke hoedanigheden van een of andere sigaret uitbazuinde.

Het was echter niet dat gezicht dat hem aantrok — het waren de oogen! Zijn hart dreigde stil te staan toen hij tot zijn ontzetting bemerkte, dat die oogen leefden en hem aanstaarden.

Het waren grijsgroene basilikenoogen, met een starende uitdrukking er in. Brand kwam zelfs niet tot het besef, dat er in de krant, juist ter plaatse van de oogen der reclame-teekening gaten zich moesten bevinden, waarachter menschenoogen staarden — de oogen van den man die het dagblad vlak voor zijn gezicht hield. Hij kon hier reeds niet meer aan denken, want hij gevoelde denkracht snel en onherroepelijk hem ontglijden.

Hij poogde zijn blik af te wenden maar het was te laat.

Het was alsof die oogen zich in zijn hersens boorden met een onweerstaanbare kracht en hij voelde zijn slapen kloppen.

Misschien, ofschoon het twijfelachtig is, had Brand nog weerstand kunnen bieden aan den invloed van die twee oogen in een levend gelaat — maar in dat onbewegelijke, met dikke zwarte, sprekende lijnen geteekende gezicht waren zij schier onverdraaglijk. Hij spande zich nogmaals tot het uiterste in, om zichzelf weer te worden — het was vruchteloos. Zijn armen gleden slap langs zijn lichaam neer en toen liet de man met de krant langzaam het dagblad zakken, en vertoonde het demonisch glimlachende gelaat van Clynch.

Zijn stem klonk heel gewoon en rustig toen hij beval:

— Stap bij de eerste halte van de bus af. Ik heb je herkend, al droeg je gisterennacht een uniform. Wij zullen eens met elkander praten. Je verstaat mij immers goed?

— Uitstekend Clynch, antwoordde Brand met een doffe, geheel veranderde stem.

— Je zult immers doen wat ik zeg?

— Natuurlijk!

Clynch bracht zijn gezicht vlak bij dat van Brand en vervolgde zacht maar dringend:

— Je gaat me nu aanstonds naar het huis van je chef brengen. Ik heb zoo mijn gedachten omtrent dien man. Ik vermoed iets. En ik

wil zekerheid. Je zult mij zijn huis immers wijzen? En ook zijn naam noemen? En alles wat met hem in verband staat?

— Dat spreekt immers vanzelf, antwoordde Brand toonloos. Ik zal alles doen wat je wilt, Clynch.

Op dat oogenblik stopte de bus, Brand stond onmiddellijk op, en daalde van het ijzeren laddertje af.

Clynch volgde hem op den voet.

En niet zoodra stonden zij op straat of Brand vatte Clynch bij de borst, trok hem mee naar een stille hoek en zeide daar volmaakt kalm, zacht maar duidelijk:

— Je hebt mij bevolen, je te geleiden, Clynch en ik zal gehoorzamen. Ik zal je naar het huis brengen van John Raffles, in de Victoria Street.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:
NORTH STATE **CLYSMA No. 30**
GOLD DOLLAR **MAVRIDES TURKISH**
PIRATE

HOOFDSTUK VII.

HET KOSTBAAR GEHEIM.

Als een slaapwandelaar liep Brand de stille straat wat verderin, maar Clynch, die een lachje van helse zegepraal niet kon weerhouden zeide kalm:

— Wij zullen een taxi nemen, dat gaat vlugger. Geef mij je wapens, als je die soms hebt.

— Ik heb alleen maar een beurs! antwoordde Brand met een zwak glimlachje.

— Die kun je voorloopig houden, zeide Clynch met een grimmig lachje. Ik verwacht hee wat kostbaarders van je.

Er kwam juist een taxi aanrijden, en Clynch stak zijn hand op, terwijl hij vlug en snel beval:

— Jij geeft den chauffeur het huisnummer op!

De beste vrienden van Brand zouden hem zeker niet herkend hebben, zoozeer was de uitdrukking van zijn gelaat veranderd, toen hij het nummer noemde aan den chauffeur die de auto had doen stilstaan.

Het was alsof hij een masker droeg — een vleeschkleurig masker, strak van lijnen en met glanslooze oogen erin.

De twee mannen stapten in, en Brand leunde dadelijk achterover, bracht met een moe gebaar zijn hand aan zijn voorhoofd en sloot even de oogen. Maar bijna dadelijk opende hij ze weer en hechtte zich aan de oogen van dien anderen man, wiens nabijheid hij zelf nauwelijks be-

sefte. Hij voelde en zag niets anders dan die oogen, starend met een koude, wreede uitdrukking.

De rit duurde ternauwernood tien minuten, toen stopte de auto.

Clynch betaalde en wachtte tot de taxi weer was weggereden.

Hij keek een weinig wantrouwend om zich heen, wijs geworden misschien door de opgedane ervaring met den zoogenaamden Rus, maar hij zag volstrekt niets bijzonders en voorts wist hij wel heel zeker dat deze man geen komedie speelde en inderdaad willoos aan hem was overgeleverd, en feitelijk sliep.

— Ga mij voor en wijs den weg. Is — de man dien je zooeven noemde op dit oogenblik thuis?

— Neen, hij is niet hier! antwoordde Brand toonloos.

— Komt hij spoedig?

— Vandaag zeker niet meer!

— Des te beter! Ga mij voor!

Brand liep regelrecht toe op het huis, dat zoo menigmaal een schuilplaats was geweest voor Raffles. Het was de plek waar hij zich placht te verkleeden of tijdelijk een toevlucht zocht bij een achtervolging. Het had een tweeden ingang in een bijkans geheel verlaten zij-

straat, waar zich een smalle schuttingdeur bevond.

Natuurlijk was een geheele verdieping van dit huis steeds onbewoond of ten naastebij, en het heette dat nu en dan een ontdekkingsreiziger er zijn intrek nam.

Brand liep zonder eenige aarzeling op de breede voordeur af, opende die met een sleutel, dien hij aan zijn sleutelbos droeg, en trad binnen, gevolgd door Clynch die ook zijn hand in zijn rechterzak had gestoken — maar met een heel ander doel.

De schelm bemerkte echter al spoedig, dat althans de beneden verdieping van het huis volmaakt verlaten was. Op de hal kwamen vier deuren uit en die stonden allen wijd open. Hij verkreeg zoo een blik in blijkbaar goed gemeubelde vertrekken want met juistheid kon men er niet over oordeelen — bijna alle meubelen waren met hoezen of lakens bedekt. De schilderijen waren tegen den muur gewend, de gordijnen waren dichtgetrokken, om de zon te weren. Er hing een vrij mufte lucht, zooals dikwijls in onbewoonde huizen, en Clynch begon zich reeds ongerust af te vragen, of die zoogenaamde agent van gisteren hem soms voor het lapje had gehouden, hoe onwaarschijnlijk dit ook klonk.

Hij vatte Brand tamelijk onzacht bij den arm en vroeg bijna dreigend :

— Woont Raffles hier ?

— Hij komt hier vaak ! antwoordde Brand als met moeite. Eigenlijk is het niet zijn woonhuis. Hij bezit in Londen nog andere huizen. Zooeven wist ik niet nauwkeurig — —

Clynch begreep het dadelijk. Hij had zijn vraag dan maar duidelijker moeten stellen. De halte van de bus was zeer dicht bij dit huis geweest en het was volstrekt niet verwonderlijk dat de gehypnotiseerde dit dus het eerst noemde. Hij beet zich op de lippen en zeide norsch :

— Dan zul je mij aanstonds zeggen waar Raffles pleegt te wonen. Ik zal nog duidelijker zijn. Je zult mij mededeelen waar John Raffles hier in Londen pleegt te slapen. Is het ver hier vandaan ?

— Omstreeks een half uur met een auto !

— In de City dus ? Hoe heet de straat ? Maar wacht eens — zwijg nog maar. Dit alles is niet alleen voor mij bestemd. Je zult hier blijven en op mijn terugkomst wachten. Ik zal iemand gaan halen die dit alles weten moet en uit je eigen mond vernemen. Ik heb namelijk iets goed te maken tegenover die persoon. Hij

raadpleegde zijn horloge, hief nu het hoofd weer op en vroeg :

— Heb je mij begrepen ? Wat moet je doen ?

— Hier blijven en op uw terugkomst wachten ! antwoordde Brand gedwee.

— Goed zoo — je bent een voortreffelijk leerling ! Ik denk dat ik wel eenige uren zal wegblijven. Misschien nog langer. Maar je zult je geduld niet verliezen. Kort en goed, ik beveel je om hier op mijn terugkomst te wachten. Ga in dat vertrek daar. Het ziet er uit alsof wij daar aanstonds rustig zullen kunnen praten. Je kunt mij zeker heel wat bijzonders over Raffles mededeelen ? Geef antwoord !

— Heel veel ! antwoordde Brand met een flauwen glimlach.

— Des te beter ! Mister X zal ditmaal tevreden zijn, mompelde Clynch voor zich heen. Ik geloof dat dit zaakje mij een groote bevordering zal aanbrengen. Nu, tot vanavond jongeman ! Wacht hier kalm tot ik er weer ben.

Met afgemeten stappen ging Brand de hem aangewezen kamer binnen, en sloot de deur, met de bewegingen van een automaat.

Clynch keek er glimlachend naar en zeide, zich in de handen wrijvend :

— Nu spoedig Mister X hierheen gehaald ! Ik zal de noodige telegrammen aan zijn kapiteins zenden. Jammer dat hij niet in Londen is, zoo gaan er een paar kostbare uren verloren. Maar het is en blijft een buitenkansje.

Het was omstreeks negen uur in den avond en Raffles begon zich ongerust te maken over het wegblijven van Brand. Deze zou hem zijn komen halen om half acht, teneinde met hem te gaan dineeren op de Windsor Club.

Plosteling viel het Raffles in dat Brand dien middag iets te maken had in de buurt van de Victoria Street. Hij zou voor hem een verzameling oude prenten gaan bezichtigen die binnenkort bij Methuen geveild zouden worden. Het was niet geheel onmogelijk dat Brand eens was gaan zien of alles in het huis in orde was, al moest Raffles toegeven dat dit zijn lang wegblijven niet verklaarde.

Hij begaf zich dus naar zijn werkkamer, en stond op het punt, de telefoon van den haak te nemen — het was een particuliere lijn, toen een eigenaardig, vreemd gevoel van weerzin hem daarvan weerhield.

Het was alsof een waarschuwend stem hem zeide, niet aan die telefoon te raken.

Hij opende een lade van zijn schrijfbureau, stak de hand in de opening en trok een tamelijk

dikke geleidingsdraad aan het einde voorzien van een microfoon eenige decimeters naar zich toe.

Hij verzette een klein hefboompje aan dit toestel en bracht het aan het oor.

Er liet zich eerst een onduidelijk gegens hooren en toen verstrakte eensklaps het gelaat van Raffles. Hij luisterde nog eenige oogenblikken scherp toe, schoof toen haastig de microfoon weer op haar plaats, en drukte op een schelknop.

Nog geen minuut laten stond Henderson voor hem.

— Wij gaan aanstonds met de snelste auto naar de Victoria Street. Ik weet niet precies wat er gaande is, maar het is alsof ik de stem hoor van Mijnheer Brand — en nog een ander. Het is alsof ik vreemde stemmen hoor door de microfoon die wij onlangs hebben aangelegd.

— Maar wie zou er in het huis kunnen zijn, Mylord? riep de reus verschrikt.

— Dat wil ik juist gaan zien! Vlug wat, misschien is er geen minuut te verliezen. Mijnheer Brand had anderhalf uur geleden al hier moeten zijn.

Die aanmaning was voor Henderson voldoende.

De twee mannen snelden naar de garage, door den achtertuin heen, en een minuut daarna reeds reed de auto in pijlsnelle vaart door de straten van Londen.

Raffles had zich inderhaast voorzien van wat hij meende noodig te kunnen hebben, maskers in de eerste plaats, en dan zijn trouwe revolvers.

Nog geen kwartier later reed de auto de stille zijstraat binnen, en in een oogwenk waren Raffles en Henderson door de schuttingdeur naar binnengegaan.

Zij zagen nergens licht aan de achterzijde. Raffles opende met een van zijn sleutels, zonder enig gerucht, de achterdeur en zij waren binnenshuis.

Onmiddellijk trad Raffles een klein dienstvertrek binnen, opende daar, weer met een sleutel een kastdeur, en stond nu voor een eigenaardig toestel, een samenvoeging van lenzen en spiegels, die men in verschillenden stand kon plaatsen, en waardoor het mogelijk was, achtereenvolgens alle vertrekken op dezelfde verdieping te zien, weerkaatst in een ronden spiegel die plat op een stalen tafeltje lag. Het was feitelijk een zeer eenvoudig beginsel dat Raffles hier had toegepast en niets anders dan een weerkaatsing van beelden in een aantal weerspiegelende vlakken.

Hij draaide zich bijna aanstonds weer om en zeide zacht:

— Er zijn drie mannen in de gele kamer! Mijnheer Brand is er een van — hij schijnt te slapen. De tweede is Clynch, van gisterenavond, de derde is de man met de zwarte kap, dat is Mr. X. Vlug, want wij zullen weinig tijd te verliezen hebben. Ik geloof dat ik weet wat de bedoeling van de schurken is.

Op hun teenen liepen zij door een paar gangen, totdat Raffles een deur opende van een stikdonkere kamer, grenzend aan de zogenoemde gele kamer, die haar naam ontleende aan het gele damast, waarmede de meubelen en ramen bekleed waren.

Op den tast liep Raffles op de tusschendeur toe, en trok behoedzaam een knop terzijde die aan een soort van schuif bevestigd was, omtrent een decimeter breed en drie decimeter lang.

Oogenblikkelijk overzagen de twee mannen bijna het geheele vertrek dat de gele kamer werd genoemd. Brand zat op een stoel met fijne, vergulde pooten en was blijkbaar zooeven ontwaakt uit een diepe, zware slaap.

Vlak voor hem en blijkbaar zeer ongeduldig stond de man met de zwarte kap, en wat meer naar achteren Clynch.

— Eindelijk! gromde Mister X, nauwelijks verstaanbaar door de zijde van de kap heen. Stel hem nu de vragen, Clynch! Vraag hem het eerst hoe hij heet.

— Hoe is je naam, man? Geef antwoord, ik beveel het! zeide Clynch.

Raffles had zijn revolver getrokken, maar sneller dan deze beweging klonk het antwoord reeds:

— Ik heet Charles Brunt! antwoordde Brand dof.

Raffles haalde verlicht adem. Brand had daar den naam genoemd dien hij steeds aannam als Raffles zich Graaf Palmhurst noemde! Het had evengoed anders kunnen uitvallen.

— Is het waar dat je meester en vriend, John Raffles is? ging Clynch voort.

— Dat is waar! klonk het antwoord.

En de revolver van Raffles loerde door de smalle opening.

— Maar hij moet hier in Londen een andere naam voeren. Ik wil nu dat je mij zegt, onder welken naam John Raffles hier in Londen leeft.

En onmiddellijk kwam het antwoord:

— De ware naam van John Raffles is,...

Verder zou Brand niet komen want de revolver deed haar plicht! Niet eens heel luid kraakte het schot, en de kogel maaide als het

ware een der dunne, vergulde pootjes onder den stoel van Brand weg, en het meubel begaf zich, en Brand stortte languit op den vloer.

Met een kreet van dolle woede had Clynych zich omgedraaid en in zijn vuist blonk zijn revo ver, maar een tweede schot vernielde het wapen in zijn hand, en kwetste hem aan een der vingers.

De man met de kap koos de wijste partij, en was met een sprong bij de deur.

— Tracht hem te grijpen, James, schreeuwde Raffles — maar de reus was een seconde te laat. Hij kon nog juist zien hoe de vluchteling nu met den knop van de voordeur in de hand, zijn kap afrukte en toen naar buitensnelde. Er was echter niets meer van hem te ontdekken, toen hij op straat kwam.

De reus keerde ontdaan terug en vond Raffles, die zelf zijn masker had voorgebonden, bezig met een zwaarbloedenden Clynych, die bijna buiten zichzelf was van woede en teleurstelling.

Raffles verbond den man zonder een woord te spreken, doorzocht toen zijn zakken, monsterde vlug den inhoud van de portefeuille en zei tevreden:

— Dat is de tweede maal Clynych en ik ben niet ontevreden. Maar nu is het ook de laatste maal geweest. Dit huis zal helaas voor mij den eersten tijd onbruikbaar zijn — maar dat is

van minder belang. Van veel grooter belang is het, dat ik je voorloopig machteloos zal maken.

En die bedreiging van Raffles bleek niet loos te zijn.

Een kwartier daarna vond de gewaarschuwde politie den heer Clynych zeer stevig gebonden op een bank in een stil plantsoen, terwijl Raffles, de nog geheel versufte Brand en Henderson op veiligen afstand vanuit hun auto toekeken, en zij vond op zijn borst gespeld een briefje van dezen inhoud:

„Deze man is Bernard Clynych, medeplichtig aan de aanslagen van Mister X. Laat hem nu om 's hemelswil niet weer ontsnappen, en kijk hem niet te veel achtereen in de oogen! Hij is een berucht hypnotiseur.

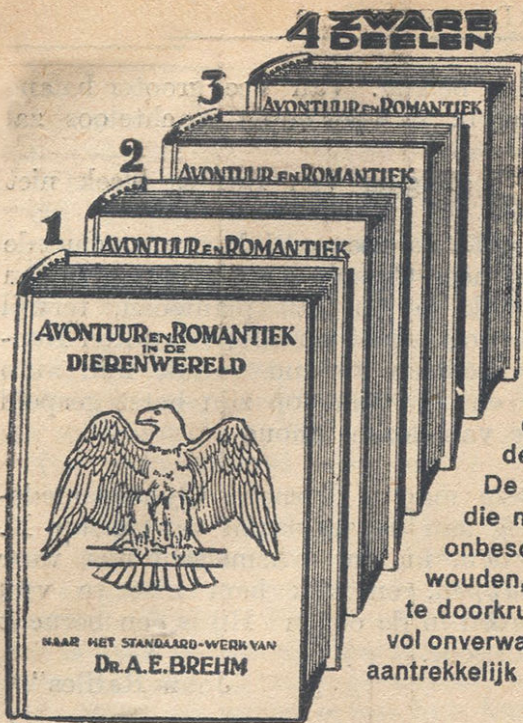
John Raffles”

De politie nam ditmaal den wenk ter harte, er werd een zeer grondig onderzoek ingesteld, men wist getuigen te vinden die Clynych herkenden en dit bezwoeren, en een maand later was zijn vonnis definitief geveld. — Tien jaren dwangarbeid.

— Ik had liever Mister X zelf in handen gehad, was de verzuchting van Brand, toen hij deze uitspraak las.

De volgende aflevering bevat:

De geheimzinnige X.



Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
240 teekeningen.

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK MAAR

uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen.... En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij **GEEN FANTASIE**

MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde standaard- en evenswerk van den grooten, Duitschen dierkundige **Dr. A. E. BREHM** aangevuld met spannend beschreven

jachtavonturen van latere wildernisreizigers. — Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen.

Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen:

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties. — Rijk vertelmateriaal voor de scholen. — Gezellige boeken. — Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo !....

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus en Stamperius, bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON te adresseeren aan ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C.

Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
* { tegen 13 " " " " fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/ de eerste maandelijksche termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrekening No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

GEGARANDEERD ECHTE

475



DIAMANTEN RINGEN 14 KARATAATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE WERELD COUPONS

GARANTIEZEGEL



OP ELK ETUI



BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA N^o30 1 1/4 ct || NORTH STATE 1 1/4 ct
- MAVRIDES 1 1/4 ct || GOLD DOLLAR 1 ct
- MASPERO N^o2 1 1/2 ct || PIRATE 1 ct
- BRISTOL 1 ct || FLAG 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaie ringen catalogus met alle bij zonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 GRATIS PUNTEN

BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct.

Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

Naam:

Stad:

L 14
Gefieve mij gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van téenzelfde adres wordt slechts een dezer Bons geaccepteerd.

MARY LAWLOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDE METRO-GOLDFVYN HAYER ARTISTEN